

Sénat de Belgique

Session ordinaire 1999-2000

2-66

Séances plénières
Jeudi 20 juillet 2000

Séance du matin

Annales

Belgische Senaat

Gewone Zitting 1999-2000

Handelingen

Plenaire vergaderingen
Donderdag 20 juli 2000

Ochtendvergadering

2-66

Les **Annales** contiennent le texte intégral des discours dans la langue originale. Ce texte a été approuvé par les orateurs.
Les traductions – *imprimées en italique* – sont publiées sous la responsabilité du service des Comptes rendus. Pour les interventions longues, la traduction est un résumé.

La pagination mentionne le numéro de la législature depuis la réforme du Sénat en 1995, le numéro de la séance et enfin la pagination proprement dite.

Pour toute commande des Annales et des Questions et Réponses du Sénat et de la Chambre des représentants: Service des Publications de la Chambre des représentants, Place de la Nation 2 à 1008 Bruxelles, tél. 02/549.81.95 ou 549.81.58.

Ces publications sont disponibles gratuitement sur les sites Internet du Sénat et de la Chambre:
www.senate.be www.lachambre.be

Abréviations - Afkortingen

AGALEV	Anders Gaan Leven
CVP	Christelijke Volkspartij
ECOLO	Écologistes
PRL-FDF-MCC	Parti Réformateur Libéral – Front Démocratique des Francophones – Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	Parti Socialiste
PSC	Parti Social Chrétien
SP	Socialistische Partij
VL. BLOK	Vlaams Blok
VLD	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU-ID	Volksunie-ID21

De **Handelingen** bevatten de integrale tekst van de redevoeringen in de oorspronkelijke taal. Deze tekst werd goedgekeurd door de sprekers. De vertaling – *cursief gedrukt* – verschijnt onder de verantwoordelijkheid van de dienst Verslaggeving. Van lange uiteenzettingen is de vertaling een samenvatting.

De nummering bestaat uit het volgnummer van de legislatuur sinds de hervorming van de Senaat in 1995, het volgnummer van de vergadering en de paginering.

Voor bestellingen van Handelingen en Vragen en Antwoorden van Kamer en Senaat:
Dienst Publicaties Kamer van volksvertegenwoordigers, Natieplein 2 te 1008 Brussel, tel. 02/549.81.95 of 549.81.58.

Deze publicaties zijn gratis beschikbaar op de websites van Senaat en Kamer:
www.senate.be www.dekamer.be

Sommaire

Projet de loi portant suppression progressive de la contribution complémentaire de crise sur les revenus des personnes physiques (Doc. 2-508) (Procédure d'évocation)	4
Discussion générale	4
Discussion des articles	14
Projet de loi portant diverses dispositions relatives à l'organisation des marchés financiers et diverses autres dispositions (Doc. 2-526) (Procédure d'évocation)	17
Discussion générale	17
Discussion des articles	29
Excusés	41

Inhoudsopgave

Wetsontwerp tot geleidelijke afschaffing van de aanvullende crisisbijdrage op de inkomsten van de natuurlijke personen (Stuk 2-508) (Evocatieprocedure).....	4
Algemene bespreking	4
Artikelsgewijze bespreking	14
Wetsontwerp houdende diverse bepalingen betreffende de organisatie van de financiële markten en diverse andere bepalingen (Stuk 2-526) (Evocatieprocedure)	17
Algemene bespreking	17
Artikelsgewijze bespreking	29
Berichten van verhindering	41

Présidence de M. Armand De Decker

(La séance est ouverte à 10 h 10.)

Projet de loi portant suppression progressive de la contribution complémentaire de crise sur les revenus des personnes physiques (Doc. 2-508) (Procédure d'évocation)

Discussion générale

M. Alain Zenner (PRL-FDF-MCC), rapporteur. – Fidèle à son engagement d'abaisser la pression fiscale et parafiscale qui pèse sur les particuliers et les entreprises, le gouvernement fédéral a notamment décidé de procéder à la suppression progressive de la contribution complémentaire de crise en matière d'impôt des personnes physiques et en matière d'impôt des non-résidents personnes physiques.

Vous vous rappellerez que cette suppression a été amorcée par l'article 3 de la loi du 24 décembre 1999 portant des dispositions fiscales et diverses. Cette première étape visait les revenus les plus bas et était limitée dans le temps, puisqu'elle ne concernait que les exercices d'imposition 2000 et 2001, pour les revenus 1999 et 2000.

Le projet qui vous est soumis aujourd'hui porte sur la deuxième étape de ce démantèlement. Il tend à l'abrogation complète de la cotisation pour tous les revenus à partir de l'exercice d'imposition 2004, pour les revenus 2003, et ce selon un calendrier fixé par pourcentages en fonction de la hauteur du revenu imposable.

Pour ce qui est de l'impact concret de la mesure pour les contribuables, le gouvernement a déjà décidé, nous a rappelé le ministre des Finances en commission, d'adapter le taux des précomptes professionnels de manière qu'il prenne en compte toutes les mesures de réduction d'imposition déjà arrêtées par le passé. Un premier arrêté royal a été pris à cet effet le 24 juin 2000, avec effet au 1er juillet, en matière d'indexations partielles des barèmes fiscaux, prévues respectivement en 1990 et 1993. Une deuxième opération de régularisation aura lieu dès le 1er octobre prochain. La hauteur du précompte professionnel reflétera donc, dès janvier 2001, la suppression progressive de la cotisation complémentaire de crise, avec pour objectif d'intégrer totalement cette suppression dans les précomptes pour les revenus de 2003.

Notons encore que le ministre a insisté sur les effets bénéfiques qu'aura la mesure proposée sur l'économie. Le Bureau du plan a en effet prévu une augmentation de croissance de 0,2% et une création de 3.700 emplois grâce à cette mesure.

Le projet en cause a été adopté par la Chambre des Représentants le 6 juillet et a été approuvé à l'unanimité par la commission des Finances et des Affaires économiques de notre assemblée à l'issue de l'examen auquel elle a procédé le 14 juillet.

Deux questions ont plus particulièrement retenu l'attention des membres de la commission.

La première a trait à la situation des époux par rapport à celle des cohabitants. Certains commissaires ont fait observer que,

Voorzitter: de heer Armand De Decker

(De vergadering wordt geopend om 10.10 uur.)

Wetsontwerp tot geleidelijke afschaffing van de aanvullende crisisbijdrage op de inkomsten van de natuurlijke personen (Stuk 2-508) (Evocatieprocedure)

Algemene bespreking

De heer Alain Zenner (PRL-FDF-MCC), rapporteur. – *De regering had beloofd om de fiscale en de parafiscale druk voor de particulieren en voor de ondernemingen te verminderen; zij komt die belofte na, nu ze besloten heeft om de aanvullende crisisbijdrage op de inkomsten van de natuurlijke personen en de niet-ingezetenen natuurlijke personen geleidelijk aan af te schaffen..*

U zal zich herinneren dat deze afschaffing werd ingeleid door artikel 3 van de wet van 24 december 1999 houdende diverse en fiscale bepalingen. Dit eerste gedeelte had betrekking op de laagste inkomens en was beperkt in de tijd, want zij betrof enkel de aanslagjaren 2000 en 2001, voor de inkomsten 1999 en 2000.

Dit ontwerp heeft betrekking op de tweede fase van de afschaffing van de bijdrage, die ten volle moet gelden voor alle inkomens vanaf het aanslagjaar 2004 voor de inkomsten 2003. Er werd een kalender vastgelegd met procenten in verhouding tot het belastbaar inkomen.

Concreet zal het er voor de belastingplichtigen op neerkomen dat de bedrijfsvoorheffing zal worden verminderd zodat met alle reeds besliste belastingverminderingen rekening wordt gehouden. Een eerste koninklijk besluit houdende gedeeltelijke indexering van de belastingschalen geeft uitvoering aan beslissingen van 1990 en 1993 en werd genomen op 24 juni 2000 en wordt van kracht op 1 juli 2000.

Een tweede regularisatieoperatie zal plaatsvinden op 1 oktober aanstaande.

Het niveau van de bedrijfsvoorheffing zal vanaf januari 2001 rekening houden met de geleidelijke afschaffing van de aanvullende crisisbijdrage. Het doel is om de volledige afschaffing te verrekenen in de bedrijfsvoorheffing voor de inkomsten van het jaar 2003.

Het Planbureau verwacht van deze maatregel een stijging van de groei met 0,2% en 3.700 nieuwe banen.

Het ontwerp werd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers aangenomen op 6 juli en werd op 14 juli unaniem aangenomen door de Senaatscommissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

De commissieleden hebben zich vooral over twee problemen gebogen.

Het eerste heeft betrekking op de situatie van de gehuwden en van de samenwonenden. Voor eenzelfde inkomensniveau is het belastbaar inkomen van de feitelijk samenwonenden, wier inkomen afzonderlijk wordt belast, lager dan dat van de gehuwden. Aangezien de voorgestelde bepalingen eerst van toepassing zijn voor de laagste inkomens, zullen de gehuwden

pour un même niveau de revenus, le montant du revenu imposable des couples de fait, qui fait l'objet d'une imposition distincte par contribuable, est inférieur au montant du revenu imposable globalement des personnes mariées. Comme les dispositions proposées s'appliquent prioritairement aux revenus les plus bas, les couples mariés ne pourront profiter que plus tard du bénéfice de la mesure.

Le ministre des Finances a déploré cette situation et a fait part de son intention d'axer une des priorités de la prochaine réforme fiscale sur la neutralité du choix de vie. Mais, a-t-il souligné, cette différence de traitement est l'effet malheureusement inévitable de l'état actuel de la réglementation, qui entretient depuis longtemps des discriminations entre couples mariés et non mariés. Elle joue d'ailleurs dans les deux sens : ainsi, pour les couples mariés bénéficiant d'un seul revenu ou de deux revenus dont l'un est relativement faible, la discrimination joue à l'avantage des couples mariés.

Un amendement visant à adapter, en faveur des couples mariés, les montants du revenu imposable globalement prévu à l'article 2 du projet de loi a dès lors été rejeté par 7 voix contre 3.

La seconde question avait trait à la fiscalité des entreprises. Compte tenu de l'embellie économique, eu égard au taux élevé de l'impôt en cause dans notre pays et en regard des projets développés dans des pays voisins, peut-on espérer, de ce côté - là aussi, une réduction ?

Dans sa réponse, le ministre a d'abord rappelé que le gouvernement a décidé de donner la priorité à la réduction de l'impôt prélevé sur les revenus du travail. D'où, outre le démantèlement de la cotisation de crise qui vous est proposée aujourd'hui, la réduction des charges sociales, destinée à sauvegarder la compétitivité des entreprises et à stimuler l'emploi.

Mais, a-t-il ajouté, le gouvernement prévoit également une réforme de l'impôt des sociétés, en précisant qu'il attend, pour la fin de cette année, les résultats d'une première étude demandée au Conseil supérieur des Finances sur une réduction des taux nominaux, ainsi que sur un ensemble de mesures spécifiques en faveur des petites et moyennes entreprises.

Voilà, en quelques mots, le résumé de nos travaux.

M. Ludwig Caluwé (CVP). – Je remercie M. Zenner pour son excellent rapport. Je trouve que nous nous distinguons positivement de la Chambre. Le Sénat s'honore en présentant un rapport oral sur les travaux des commissions.

Le titre de ce projet est « projet de loi portant suppression progressive de la contribution complémentaire de crise sur les revenus des personnes physiques ». Chaque mot a son importance. Il ne s'agit en effet pas d'une suppression totale de cette contribution, qui reste entièrement d'application pour les sociétés, même après 2004. Cela donne l'impression que la crise perdure pour les sociétés. Elle semble d'ailleurs toujours exister aussi pour les personnes physiques puisqu'avec la technique actuelle, certains devront continuer à payer une contribution complémentaire de crise jusqu'en 2003, essentiellement les couples mariés.

La crise se fera donc sentir jusqu'à la fin de la législature, ce

ze pas later kunnen genieten.

De minister van Financiën betreurt deze situatie en is voornemens bij een volgende fiscale hervorming van de neutraliteit ten aanzien van de samenlevingsvorm een prioriteit te maken. Dit verschil in behandeling vloeit voort uit de huidige reglementering die sinds lang discriminerend is voor gehuwde en ongehuwde koppels. De discriminatie speelt overigens in de twee richtingen. Voor gehuwde koppels die maar over één inkomen beschikken of over twee inkomens, maar waarvan het tweede relatief laag is, speelt de discriminatie in hun voordeel.

Bijgevolg werd het amendement ten gunste van de gehuwde koppels dat ertoe strekte de bedragen aan te passen van het globaal belastbaar inkomen in artikel 2 van het ontwerp verworpen met 7 tegen 3 stemmen.

Het tweede probleem betreft de belastingen voor de bedrijven. Mag er in het licht van het economische herstel, van de hoge aanslagvoeten in ons land en van de projecten die in onze buurlanden worden ontwikkeld, een belastingvermindering worden verwacht?

De minister heeft geantwoord dat de regering voorrang verleent aan de belastingvermindering voor de inkomens uit arbeid. Naast de afschaffing van de crisisbijdrage, worden ook de sociale bijdragen verminderd met het oog op het vrijwaren van het concurrentievermogen en de bevordering van de werkgelegenheid.

De minister heeft eraan toegevoegd dat de regering ook voornemens is de vennootschapsbelasting te hervormen en wacht daartoe tegen het einde van dit jaar op een eerste studie van de Hoge Raad voor Financiën over de vermindering van de nominale aanslagvoeten alsook over een geheel van maatregelen voor de kleine en middelgrote ondernemingen.

Tot daar een samenvatting van onze werkzaamheden.

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Ik dank de heer Zenner voor zijn uitstekend verslag. Ik vind dat we ons keurig onderscheiden van de Kamer. De Senaat houdt de eer hoog en brengt mondeling verslag uit van de werkzaamheden in de commissies. In de Kamer wordt er gewoonlijk verwezen naar het schriftelijk verslag en wordt er zelden een samenvatting van de debatten in de commissies aan de voltallige vergadering voorgelegd. Ik ben blij dat de heer Zenner dat wel gedaan heeft, het ontslaat mij meteen van de verplichting om uitvoerig in te gaan op de werkzaamheden. Ik kan het dus bondig houden.

Het wetsontwerp tot geleidelijke afschaffing van de aanvullende crisisbijdrage op de inkomsten van de natuurlijke personen, zo luidt de titel van dit wetsontwerp. Elk woord in deze titel heeft zijn belang. Het gaat niet om een volledige afschaffing van de crisisbijdrage. Zoals de heer Zenner reeds

qui est quelque peu étonnant puisque le gouvernement prétend que nous avons atteint la terre promise et qu'il existe des marges pour financer diverses promesses. Ce gouvernement maintient toutefois une mesure datant de la période où la crise sévissait. Cela me rappelle mon enfance et les effets de la crise, la flambée des prix pétroliers et les dimanches sans voiture.

On parle de crise depuis 1973 et les gouvernements successifs ont dû mener une politique particulièrement difficile. Nous estimons que le dernier gouvernement Dehaene a sorti définitivement le pays de la crise.

Nous sommes parvenus à remplir toutes les conditions de participation à l'Euro. L'effet boule de neige commence à diminuer de sorte que des marges budgétaires apparaissent automatiquement sans effort supplémentaire.

Le gouvernement pourrait rendre une partie des fruits de cette opération au citoyen et aux entreprises. Il ne le fait mais que très partiellement. Ne perdons pas de vue que jamais la pression fiscale n'aura été aussi élevée qu'en 2000. Elle l'est encore plus que pendant les années de crise. On peut lire dans l'exposé des motifs du budget, à propos des recettes relatives à l'impôt des personnes physiques, que l'on s'attend à une augmentation de 4,4% alors que la croissance économique n'atteint pas ce chiffre. En 2000, la pression fiscale aura atteint un record mondial.

Les particuliers n'en reçoivent que peu en retour et les entreprises rien du tout. On maintient les centimes additionnels à l'impôt des sociétés, même après 2004. Il est intéressant de comparer les taux à ceux des pays étrangers : en Suède 28%, au Royaume-Uni 30%, en Espagne 35%, au Portugal 34 et 37,4%, en Autriche 34%, aux Pays-Bas 35%, au Luxembourg de 36 à 39%, en Italie 37%, en Irlande 24%, en Grèce 35 ou 40%, en France 33,3 ou 40%, en Finlande 29%, au Danemark 32% et en Allemagne 31,6 ou 42,2%. L'Allemagne est le seul pays de l'Union européenne qui soit proche du taux belge de plus de 40%.

En temps de crise, cette mesure était nécessaire mais tout le monde s'accorde pour dire que la crise est passée.

Pourtant, le gouvernement maintient l'impôt de crise. Ce n'est pas un hasard. M. Van Weddingen a eu l'honnêteté de reconnaître à la Chambre que cette situation résultait des avis divergents au sein de la coalition. Certains partis de la majorité mènent un combat d'arrière-garde qui va à l'encontre de la logique et de l'équité.

Une des raisons pour lesquelles on ne peut diminuer la pression fiscale est que la perception de l'impôt des sociétés est très inégale dans les différentes entités fédérées de notre pays. En Wallonie, le montant est négligeable.

La suppression progressive de l'impôt de crise accentue le préjudice au détriment des personnes mariées. La différence entre l'impôt dû par des concubins et un couple marié, pour des catégories de revenus similaires, augmente encore de quelques milliers de francs.

Je ne comprends pas que l'on puisse défendre ce principe socialement. Comment justifier qu'un couple de travailleurs qui gagne environ 1300000 francs doit encore payer un impôt de crise en 2003 alors que deux concubins qui gagnent ensemble plus d'un demi million en plus ne doivent plus le

heeft beklemtoond, blijft de crisisbijdrage voor de vennootschappen ook na het jaar 2004 volledig van kracht. Dat wekt de indruk dat de crisis voor de vennootschappen blijft voortduren. Eigenlijk duurt ook voor de natuurlijke personen de crisis nog voort, want de aanvullende crisisbijdrage wordt slechts geleidelijk afgeschaft. Zelfs als deze regering de regeerperiode volledig uitdoet, zullen met de huidige techniek, aan aantal personen tot 2003 een aanvullende crisisbijdrage moeten betalen, vooral dan de gehuwden.

De crisis zal dus tot het einde van de regeerperiode voortduren, ietwat verwonderlijk voor een regering die beweert dat we in het beloofde land zijn aangekomen en dat er ruimte is voor het financieren van allerlei beloftes. Ze laat niettemin een maatregel verder bestaan die stamt uit de crisistijd. Het doet mij wat terugdenken aan mijn prille jeugd. Als twaalfjarige werd ik voor het eerst geconfronteerd met de zichtbare effecten van de crisis, olieprijsstijgingen en autoloze zondagen. Die olieprijsstijgingen zijn vergelijkbaar met deze die we vandaag kennen. Misschien zal mevrouw Durant wel beslissen tot het organiseren van autoloze weken.

Destijds verklaarde de heer Tindemans dat het geen zomerse onweersbui was, maar dat we te maken hadden met een klimaatsverandering. Sinds 1973 wordt er over crisis gesproken en hebben de opeenvolgende regeringen een bijzonder moeilijk beleid gevoerd en ook een en ander kunnen rechttrekken. In onze ogen heeft de laatste regering Dehaene ons land dan definitief uit de crisis geleid.

We zijn erin geslaagd alle voorwaarden voor de deelname aan de Euro te vervullen. Het sneeuwbaaleffect dat de hoge rentelasten en de staatsschuld deden toenemen, begint stilaan te verminderen. Daardoor wordt er, zonder dat bijkomende inspanningen moeten worden geleverd, automatisch meer budgettaire ruimte gecreëerd.

De regering zou een deel van de opbrengst van deze operatie aan de burger en de bedrijven kunnen teruggeven. Ze doet dat wel, maar slechts in beperkte mate. Zo beperkt dat de fiscale druk blijft stijgen. Omdat het op sociaal en economisch vlak zo goed gaat, wordt dit echter nauwelijks gevoeld. We mogen niet uit het oog verliezen dat in het jaar 2000 de totale inkomsten van de overheid als percentage van het bruto nationaal product, vaak ook de fiscale druk genoemd, nog nooit zo hoog is geweest. Deze fiscale druk is thans zelfs nog hoger dan in die verschrikkelijke crisisjaren. De staat vroeg toen minder inspanningen van de burger dan in dit gezegende jaar 2000. De fiscale druk die reeds in 1999 een toppunt bereikte, stijgt nog steeds. In de algemene toelichting bij de begroting met betrekking tot de inkomsten voor de personenbelasting is te lezen dat er in het jaar 2000 een stijging met 4,4% wordt verwacht, terwijl de economische groei daaronder zal blijven, namelijk tussen 3 en 4%. Na 1999, het topjaar inzake fiscale druk, zal in 2000 het wereldrecord worden bereikt en dat met aanzienlijke extra inkomsten door de stijging van de olieprijsen.

De particulieren krijgen daarvan een heel klein beetje terug en de bedrijven helemaal niets. De hoge opcentiemen op de vennootschapsbelasting blijven gehandhaafd, ook na het jaar 2004. In dat opzicht is het misschien nuttig even te vergelijken met de tarieven die in andere landen van toepassing zijn. In Zweden geldt een tarief van 28%, in het

payer ?

On n'a pas mesuré les conséquences de cette mesure. À la fin de l'an passé, lors du vote de la première diminution de l'impôt de crise, nous avons attiré l'attention sur cette différence. Je comprends qu'on n'ait pas voulu renvoyer ce projet à la Chambre à l'époque, à la veille des vacances de Noël. Je ne comprends pas, en revanche, que maintenant qu'il est question de voter une nouvelle diminution de cet impôt, on opte pour la même technique de discrimination entre les couples mariés et les concubins. Je crains que lors de la prochaine réforme fiscale, le gouvernement ne revienne sur sa promesse d'abolir les discriminations fiscales entre ces deux catégories.

La réforme fiscale dont la majorité veut faire voter le principe aujourd'hui va coûter tellement cher qu'elle devra renoncer. Il n'existe aucun réflexe en faveur des ménages ni au gouvernement fédéral, ni au gouvernement flamand. Nous avons vu ce qui s'est passé avec les centimes soustractionnels au niveau flamand. On voulait à l'origine accorder le même avantage aux couples mariés qu'aux concubins. Mais la technique choisie a pour résultat qu'on donne aux concubins le double de ce que reçoit un ménage avec deux ou trois enfants. Maintenant, on veut revenir sur cette mesure. Mais la Région wallonne introduit un recours contre cette proposition plus équitable et le Comité de concertation doit se prononcer. Le ministre ne peut pas encore dire s'il estime que la technique flamande des centimes soustractionnels qui désavantage les couples mariés est légalement autorisée. Il veut se prononcer en ayant connaissance de l'avis du Conseil d'État. Si le gouvernement décide plus tard que cette technique n'est pas autorisée, ce sera la confirmation du fait qu'on ne veut apporter aucune correction en faveur des couples mariés.

On n'a pas non plus avantagé les ménages pour la diminution des prix de l'électricité. Il y a une diminution par raccordement sans distinction entre les isolés, les concubins et les ménages avec ou sans enfants.

De même, on ne s'est pas soucié des ménages en cas de construction, d'achat ou de rénovation de maison. En 1993, en pleine crise, on accorda un subside d'intérêts aux ménages dont les revenus étaient inférieurs à 1,2 millions. Actuellement, le gouvernement flamand dont la Volksunie fait partie refuse d'accorder ce subside. J'ai d'ailleurs de plus en plus l'impression que si la Volksunie ne fait pas officiellement partie du gouvernement fédéral, elle y est dans les faits. Tout indique que d'ici quelques mois, elle aura des ministres au gouvernement fédéral.

Les coalitions actuelles estiment apparemment qu'il n'est pas important que les ménages à revenus modestes acquièrent un logement. Il n'est pas d'autre pays en Europe où tant de personnes possèdent leur propre habitation. Le fait que chez nous le taux de pauvreté est l'un des plus bas d'Europe me semble prouver que la possession de sa propre habitation est une garantie contre la pauvreté.

Avec ce projet de loi, le gouvernement veut aussi diminuer la contribution de crise et opérer une nouvelle discrimination à l'égard des ménages. Il s'agit d'un choix conscient qui indique dans quelle direction la coalition arc-en-ciel s'engage.

Verenigd Koninkrijk 30%, in Spanje 35%, in Portugal voor de ene 34 en voor de andere 37,4%, in Oostenrijk 34%, in Nederland 35%, in Luxemburg 36 tot 39%, in Italië 37%, in Ierland 24%, in Griekenland 35 of 40%, in Frankrijk 33,3 of 40%, in Finland 29%, Denemarken 32% en in Duitsland 31,6 of 42,2%. Duitsland is het enige land van de Europese Unie dat het Belgisch cijfer van meer dan 40% benadert. België bijt hier dus de spits af. In crisistijden was deze maatregel nodig, maar iedereen zegt dat de crisis voorbij is.

Toch handhaaft de regering de crisisbelasting. Dit is geen toeval, het gaat om een beredeneerde maatregel. De heer van Weddingen gaf in de Kamer eerlijkheidshalve toe dat deze toestand een gevolg is van verdeeldheid binnen de coalitie. Hij stelde: "Verschillende partijen van de coalitie leveren een achterhoedegevecht dat indruist tegen elke logica en billijkheid."

Een van de redenen waarom men de belastingdruk niet kan verminderen, is het feit dat de inning van de vennootschapsbelasting zeer ongelijk verloopt in de verschillende deelgebieden van ons land. In het Waalse landsgedeelte gaat het om een verwaarloosbaar bedrag. Mijn kritiek is dus dat een aantal consequenties niet worden doorgetrokken. De geleidelijke afschaffing van de crisisbijdrage voor de natuurlijke personen accentueert de benadeling van de gehuwden. Het verschil in het te betalen bedrag aan belastingen tussen gehuwden en samenwonenden uit dezelfde inkomenscategorie neemt door deze maatregel nog met enkele duizenden franken toe.

Ik begrijp niet hoe iemand die enige sociale reflex heeft dit principe kan verdedigen. Ik geef een voorbeeld. Een arbeidersechtpaar met een ieder een inkomen van 650.000 fr en dus een gezamenlijk inkomen van ongeveer 1.300.000 frank moet zelfs in het jaar 2003 nog crisisbelasting betalen terwijl twee samenwonenden met ieder een inkomen van 900.000 fr en dus een gezamenlijk inkomen dat meer dan een half miljoen hoger ligt, hoeven geen crisisbelasting te betalen.

Hoe kan dit worden verantwoord?

Toen men destijds besliste om deze maatregel in te voeren, besefte men nog niet wat de gevolgen ervan zouden zijn. Op het einde van vorig jaar, bij de goedkeuring van de eerste verlaging van de crisisbijdrage, hebben wij uitdrukkelijk op dit verschil gewezen. Ik begrijp dat men vlak voor het kerstreces wou vermijden dat het ontwerp opnieuw naar de Kamer zou worden overgezonden, maar wat ik niet begrijp is dat men thans, nu er over een verdere verlaging moet worden gestemd, opnieuw voor dezelfde techniek kiest die de discriminatie tussen gehuwden en samenwonenden vergroot. Dat is voor mij onbegrijpelijk. Mijn bang vermoeden wordt hiermee alleen maar bevestigd dat de regering haar beloften over het wegnemen van de fiscale discriminatie van gehuwden bij de nakende fiscale hervorming wellicht niet zal nakomen.

Als ik zie wat men nu concreet doet, vrees ik dat wat men vandaag zegt over de definitieve fiscale hervorming slechts woorden zijn. De hervorming die de meerderheid vandaag principieel zal goedkeuren, zal zoveel kosten dat ze er uiteindelijk vanaf zal zien. De reflex ten voordele van het gezin bestaat vandaag gewoon niet, noch bij de federale regering, noch bij de Vlaamse regering. We hebben gezien

Avec ce gouvernement qui fait l'éloge de la culture du dialogue, on discute de tout et n'importe quoi et on se chamaille sur tout. Il n'y a que le thème du mariage et des ménages qui n'est jamais à l'ordre du jour. Tous les partis de la coalition sont d'accord pour se taire à ce sujet. Je le regrette.

Il n'est pas trop tard pour que la majorité fasse la preuve du contraire. Nous avons déposé un amendement qui prévoit un traitement égal des ménages et des concubins. Les groupes qui entendent démontrer que le gouvernement n'est pas hostile aux ménages n'ont qu'à le voter. Son impact budgétaire n'est pas insurmontable compte tenu de notre situation budgétaire favorable et j'espère par conséquent qu'il sera approuvé.

wat op Vlaams niveau met de afcentiemen is gebeurd. Aanvankelijk wilde men aan gehuwden hetzelfde voordeel geven als aan samenwonenden. Maar door de gekozen techniek geeft men aan twee samenwonenden nu het dubbele van wat een gezin met drie of meer kinderen krijgt. Men wil daar nu op terugkomen. Maar dan stel ik vast dat tegen het billijker voorstel beroep wordt aangetekend door het Waalse Gewest, dat meent dat het Overlegcomité zich daarover moet beraden. De minister kan nog niet zeggen of hij de techniek van de Vlaamse afcentiemen, die neerkomt op een verschillende verminderingen naargelang het gaat om gehuwden of samenwonenden, wettelijk geoorloofd vindt. De minister wil maar oordelen als hij over het advies van de Raad van State beschikt. Indien de regering later beslist dat de techniek niet geoorloofd is, dan is dat nogmaals een bevestiging dat men geen correcties wil voor de gehuwden. Ook bij de daling van de elektriciteitsprijzen heeft men de gezinnen niet bevoordeeld. Vandaag bestaat er één vermindering per aansluiting, ongeacht of het gaat om een alleenstaande, twee samenwonenden of gehuwden, al dan niet met kinderen.

Bij het bouwen, kopen of renoveren van een huis blijven de gezinnen evengoed in de kou staan. In 1993 in volle crisis kregen de gezinnen met een inkomen dat lager was dan 1,2 miljoen, een rentetoeslag. Vandaag wil de Vlaamse regering waar de Volksunie effectief deel van uitmaakt die rentetoeslag niet toekennen. Ik heb trouwens meer en meer de indruk dat de Volksunie op het federale vlak deel uitmaakt van de coalitie, niet in rechte, maar wel in feite. Alles wijst erop dat de Volksunie over enkele maanden ministers mag leveren voor de federale regering. De realiteit zal dan worden omgezet in mandaten en ambten.

De huidige coalities vinden het blijkbaar niet meer belangrijk dat gezinnen met een bescheiden inkomen een eigen woning verwerven. Nergens in Europa bezitten zoveel mensen een eigen woning als in ons land. Het feit dat de armoedegraad in ons land een van de laagste van Europa is, is voor mij het bewijs dat het bezit van een eigen woning een waarborg is tegen armoede.

Met dit wetsontwerp wil de regering ook de crisisbijdrage verlagen op een manier waardoor weer eens de gezinnen worden gediscrimineerd. Deze maatregel en de andere die ik daarnet heb vermeld, zijn een bewuste keuze en tonen aan in welke richting de paars-groene coalitie denkt.

Met deze regering die de nieuwe debatacultuur hoog in het vaandel draagt, wordt er over van alles en nog wat gedebatteerd, is er over van alles en nog wat gekrakeel. Alleen het thema huwelijk- en gezinsvriendelijkheid komt nooit aan de orde. Alle regeringspartijen zijn het er blijkbaar over eens dat dit onderwerp moet worden doodgezwegen. Dat betreurt ik ten zeerste.

Natuurlijk is het voor de meerderheid nog niet te laat om het tegendeel te bewijzen. Wij hebben een amendement ingediend dat een gelijke behandeling inhoudt van gehuwden en samenwonenden. De fracties die willen bewijzen dat de regering niet gezinsonvriendelijk is, kunnen dat amendement straks goedkeuren. Gelet op de goede budgettaire situatie en op de belastinginkomsten is de weerslag van deze maatregel niet onoverkomelijk. Ik hoop dan ook dat ons amendement

M. Olivier de Clippele (PRL-FDF-MCC). – La suppression d'un impôt est toujours une bonne nouvelle pour ceux qui devaient le supporter. L'unanimité qui se dégage à ce sujet ne m'étonne donc pas. Le fait d'avoir amorcé le démantèlement de l'impôt en commençant par les bas revenus démontre que le gouvernement a voulu augmenter en priorité les revenus de ceux qui se trouvent le plus proche des moyens minimum d'existence. Mon groupe appuie pleinement cette décision. Celle-ci a pour effet de réduire la cotisation de crise des ménages qui ne perçoivent qu'un seul salaire pour un travail à temps plein, car si mari et femme perçoivent chacun, ne fût-ce qu'un salaire minimum, ils ne pourront bénéficier de la mesure dans l'immédiat.

La mesure sera également profitable aux pensionnés et indépendants à faibles revenus ainsi qu'aux petits propriétaires bailleurs au sujet desquels le dernier rapport du Conseil supérieur des finances a rappelé qu'ils étaient nombreux dans cette catégorie de contribuables à faibles revenus. Aux autres contribuables, c'est-à-dire à ceux qui ont des revenus de ménage supérieurs à 850.000 francs, il est demandé de patienter une, deux ou trois années. Cette formule a le mérite de mettre progressivement tout le monde sur le même pied. Le coût total annuel de la suppression de la cotisation définitive et complète de la contribution de crise est évalué à 30 milliards de francs, rien que pour les personnes physiques. Cette dépense n'est pas irrémédiablement perdue pour l'État, car la suppression d'un impôt entraîne automatiquement une augmentation du revenu net disponible des ménages et donc une augmentation de la consommation intérieure.

D'après le Bureau fédéral du plan, le démantèlement total de la contribution complémentaire de crise pourrait, par exemple, provoquer une augmentation de l'emploi à concurrence de 3.700 unités, sans parler des effets de retour en termes de TVA sur cette consommation. L'effet de retour réduit dès lors considérablement l'impact budgétaire négatif de cette mesure.

La même situation pourrait se présenter effectivement pour la suppression éventuelle de la contribution complémentaire de crise à l'impôt des sociétés. A la question de savoir s'il est envisageable de supprimer également cette cotisation de crise à l'impôt des sociétés, le ministre des Finances a fait savoir en commission qu'il comptait interroger le Conseil supérieur des Finances pour s'assurer que l'espace budgétaire le permettait. L'impôt des sociétés est actuellement de 39%, avec des exceptions pour les très petites entreprises, impôt auquel il faut ajouter la contribution spéciale de 3%. Par ailleurs, si l'entreprise distribue ses bénéfices, un précompte mobilier de 15 ou 25% sera retenu à titre d'impôt complémentaire.

Je partage l'avis de ceux qui estiment que la réduction de l'impôt des sociétés n'est pas une priorité aussi urgente que celle de réduire la fiscalité sur les revenus du travail. Pour moi, cette réduction doit rester à l'agenda. Je comprends parfaitement que l'on commence par réduire l'impôt en faveur de ceux qui en ont le plus besoin, c'est-à-dire ceux qui ne disposent que de faibles revenus. C'est d'autant plus vrai si l'on veut, dans le même temps, augmenter le revenu net disponible des petits salaires, ce que l'on appelle le « salaire de poche », afin d'augmenter le faible écart existant actuellement entre ceux qui n'ont que des moyens minimum

wordt aangenomen.

De heer Olivier de Clippele (PRL-FDF-MCC). – *De afschaffing van een belasting is altijd goed nieuws. Onze fractie steunt ten volle de beslissing van de regering om prioriteit te geven aan de lage inkomens. Dat de aandacht eerst uitgaat naar de inkomens die het dichtst bij het bestaansminimum liggen, blijkt uit het feit dat de crisisbijdrage voor de gezinnen met slechts één inkomen wordt verminderd. De maatregel zal ook gelden voor gepensioneerden en zelfstandigen met een laag inkomen en voor kleine eigenaars van onroerende goederen. Volgens het jongste rapport van de Hoge Raad voor de Financiën maken zij een groot deel uit van de categorie lage inkomens. Aan de gezinnen met een inkomen van meer dan 850.000 frank wordt nog enkele jaren geduld gevraagd. Deze formule heeft de verdienste dat iedereen geleidelijk op gelijke voet wordt behandeld.*

De totale kostprijs van de volledige afschaffing van de aanvullende crisisbijdrage voor de fysieke personen wordt geraamd op 30 miljard frank. Aangezien deze maatregel echter een verhoging van het netto-inkomen van de gezinnen tot gevolg heeft, is er meer geld beschikbaar voor de binnenlandse consumptie zodat de Staat een deel van dat bedrag kan recupereren. Volgens het Federaal Planbureau zou de afschaffing zelfs een verhoging van de tewerkstelling met 3.700 eenheden met zich kunnen brengen, zonder dan nog te spreken over het terugwineffect van de BTW op de verhoogde consumptie.

Dezelfde redenering geldt voor de eventuele afschaffing van de aanvullende crisisbelasting op de vennootschapsbelasting. De minister van Financiën verklaarde in de commissie dat hij de Hoge Raad voor de Financiën zal vragen of de nodige budgettaire ruimte hiervoor aanwezig is. Ook hier zou er een terugwineffect zijn voor de Staat want op de uitgekeerde winsten moet er een roerende voorheffing van 15 of 25% worden betaald.

Natuurlijk heeft de verlaging van de belasting op inkomsten uit arbeid voorrang, maar de verlaging van de vennootschapsbelasting moet op de agenda blijven. Ik begrijp dat men begint met de zwakste inkomens en dat men het verschil tussen de minimumlonen en het bestaansminimum wil optrekken. Toch mag men niet uit het oog verliezen dat onze economie op lange termijn draait op de investeringscapaciteit van de ondernemingen. Indien de winsten minder worden belast, zullen er meer middelen ter beschikking zijn voor investering, onderzoek en ontwikkeling en zal België ook vlugger de kop van het Europees peloton kunnen vervoegen. Duitsland heeft zijn vennootschapsbelasting onlangs trouwens gevoelig verlaagd.

Onze ondernemingen volgen de Belgische en Europese politieke evolutie tot regionalisering niet, integendeel, ze gaan de andere richting uit. Ze fusioneren om sterker te worden. Voor de Europese en mondiale ondernemingen is de aanslagvoet voor de vennootschapsbelasting dus een essentieel element in de keuze van het land van vestiging.

Bij de vennootschapsbelasting moet er natuurlijk nog met andere zaken rekening worden gehouden, zoals de afschrijvingen en de verrekening van de meerwaarden en activa. De Europese staten zijn met elkaar in concurrentie om

d'existence et ceux qui travaillent au salaire minimum. Il ne faut pas oublier que notre économie repose à long terme sur la capacité qu'ont nos entreprises à investir. Plus faible est l'impôt qui frappe le bénéfice de nos entreprises, plus importants seront les moyens disponibles pour l'investissement, la recherche et le développement, d'autant plus que la Belgique va se trouver en tête du peloton européen, après la décision du gouvernement allemand de réduire considérablement l'impôt sur les sociétés en Allemagne.

Nos entreprises ne régionalisent pas, contrairement à l'évolution politique en Belgique et en Europe. Elles font exactement le contraire. Elles fusionnent pour augmenter leurs moyens et mieux organiser leurs outils de production et de distribution. En présence d'entreprises qui sont de plus en plus européennes, voire mondiales, l'importance de l'impôt des sociétés – et donc la hauteur du taux d'imposition – deviendra un facteur capital pour le choix du pays où l'établissement stable sera le réceptacle des bénéfices imposables les plus importants.

Bien entendu, en matière d'impôt des sociétés, il faut tenir compte de l'ensemble des facteurs qui influencent la taxation finale comme, par exemple, les amortissements et la comptabilisation des plus-values ou des actifs.

Les États européens sont dès lors en concurrence pour s'attirer les bénéfices imposables des sociétés. On peut le regretter mais c'est actuellement toujours ainsi car il vaut mieux percevoir un impôt de 25% sur un bénéfice taxable important – comme ce sera le cas en Allemagne – que 39%, plus 3% de contribution de crise, sur une somme nettement moindre pour cause d'évasion fiscale comme cela restera le cas en Belgique.

Quant aux possibilités budgétaires, je ne puis que renvoyer au dernier communiqué de presse du ministre des Finances. En comparant les six premiers mois de l'année 1999 avec la même période en 2000, la progression globale des recettes fiscales est de 8,8%, soit environ 2% de plus que la hausse nominale du produit national brut. Cela donne une plus-value fiscale nette pour le budget d'environ 160 milliards de francs au-delà de l'augmentation du produit national brut qui est estimée à 4% actuellement et de l'inflation présumée de 2,8%. Je ne puis qu'espérer que le rapport que fera le Conseil supérieur des Finances en tiendra compte.

En conclusion, j'approuve pleinement, ainsi que mon groupe, le projet de loi qui nous est soumis.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *En 1993, le gouvernement Dehaene a été confronté à une croissance négative de 1,5%, sans parler du problème de l'équilibre des finances publiques. Il a dû prendre des mesures d'économies, notamment dans la sécurité sociale, et des mesures fiscales, dont l'instauration de la contribution de crise. Malgré les grèves provoquées par les mesures dans la sécurité sociale, le gouvernement a pu, durant toutes ces années, fournir les efforts nécessaires, avec la collaboration de nos concitoyens, afin d'assainir les finances publiques. Il est donc réjouissant que nous puissions, aujourd'hui, envisager une réduction de la pression fiscale et des impôts.*

Contrairement à ce que d'aucuns prétendaient pendant la campagne électorale, la situation de notre pays n'est pas

de vennootschappen allerlei fiscale voordelen toe te kennen. Dat is misschien te betreuren, maar het is nog altijd beter om, zoals Duitsland, 25% te heffen op grote kapitalen dan 44% op een aanzienlijk kleiner bedrag. De fiscale vlucht uit België zal er niet minder door worden.

In zijn jongste perscommuniqué verklaarde de minister van Financiën dat er in de eerste zes maanden van 2000 een fiscale meeropbrengst is van 8,8%, ten opzichte van dezelfde periode in 1999, of 2% meer dan de nominale stijging van het bruto binnenlands product. Buiten de geraamde stijging van het BBP van 4% en een vooropgestelde inflatie van 2,8%, betekent dit een netto fiscale meeropbrengst van 160 miljard. Ik hoop dat de Hoge Raad voor de Financiën hiermee rekening zal houden.

Onze fractie zal dit wetsontwerp goedkeuren.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – In 1993 was er een daling van het BBP die een dergelijke omvang had aangenomen dat de groei in ons land negatief was. De regering-Dehaene werd dus geconfronteerd met een negatieve groei van zowat 1.5% en daarenboven met de problemen in verband met het evenwicht van de overheidsfinanciën. Men moest toen een aantal maatregelen nemen die een besparende werking hadden enerzijds, waaronder de maatregelen in de sociale zekerheid, en anderzijds een aantal fiscale maatregelen, met name de invoering van de crisisbelasting. U zal zich herinneren dat de besparingen in de sociale zekerheid tot algemene stakingen aanleiding hebben gegeven. De regering is niettemin van het vooropgestelde schema niet afgeweken en heeft gedurende al die jaren de noodzakelijke

catastrophique. Il est apparu que l'assainissement des finances publiques et le maintien de la croissance économique permettent de mettre fin aux charges exceptionnelles imposées par la crise au début des années nonante.

S'il faut faire preuve de modération pour lever des impôts et prendre des mesures dans la sécurité sociale, il faut également se montrer modéré dans l'allègement des impôts. Il faut ainsi veiller à ne pas créer de nouvelles inégalités, générées notamment par des mesures linéaires. La pression fiscale doit être proportionnelle aux capacités financières réelles des citoyens.

M. Caluwé a montré qu'il y avait un problème dans le calcul du pouvoir d'achat réel des citoyens.

Le groupe CVP votera évidemment le projet de loi, mais le problème de discrimination reste. Les personnes mariées sont fiscalement pénalisées par rapport aux cohabitants. C'est pourquoi nous avons déposé un amendement visant à supprimer cette discrimination. Il n'y a du reste pas urgence : la loi n'entrera en vigueur que le 1er janvier 2001.

Si les prévisions se vérifient, nos compatriotes n'auront jamais payé autant d'impôts qu'en 1999 et en 2000. La seule urgence consisterait pour le gouvernement à respecter ses promesses en diminuant les impôts. Jusqu'à présent, il n'y a eu que des augmentations. Combien de milliards la hausse du prix des carburants n'a-t-elle pas rapportés à l'État ?

À la suite de la réponse du ministre des Finances, nous pourrions déposer un sous-amendement à notre amendement en vue d'accélérer le calendrier de réduction de l'impôt de crise. Le communiqué mensuel du ministre nous apprend en effet que les rentrées fiscales augmentent régulièrement.

Malgré nos observations, nous sommes évidemment d'accord avec cette mesure. Il aurait toutefois été utile d'élargir le débat dans le cadre d'une réforme fiscale globale, sans pour autant reporter l'entrée en vigueur de la disposition. Cela aurait permis de s'attaquer à certaines discriminations ou, en tout cas, de mieux cerner les intentions du gouvernement.

Cette mesure est évidemment une conséquence de la politique d'assainissement menée pendant des années par les précédents gouvernements. J'invite le gouvernement à se montrer attentif à l'évolution de l'inflation. Il ne faudrait pas qu'une inflation galopante mette en péril les objectifs de la politique d'assainissement.

inspanningen kunnen leveren om met de medewerking van al onze medeburgers de gezondmaking van de overheidsfinanciën te bereiken. Het is dus zeer verheugend dat wij vandaag kunnen spreken over de vermindering van de fiscale druk en het verlagen van de belastingen, nadat de jaren negentig ons dergelijke financiële inspanningen hebben gevraagd. Het is nu ook duidelijk dat al wie een jaar geleden tijdens de verkiezingscampagne zei dat het in ons land nog nooit zo slecht was gegaan en dat er dringend verandering moest komen, het bij het verkeerde eind had. Na de verkiezingen wordt immers duidelijk dat de gezondmaking van de overheidsfinanciën, gekoppeld aan de mogelijkheid en de bestendigheid van de economische groei, maatregelen mogelijk maakt om een einde te maken aan de uitzonderlijke lasten die naar aanleiding van de crisis in het begin van de jaren negentig werden opgelegd.

Indien men zuinig dient te zijn met het heffen van belastingen en het nemen van maatregelen in de sociale zekerheid, dient men ook de gepaste zuinigheid aan de dag te leggen bij het verminderen van de belastingen. Ik bedoel daarmee dat we ervoor moeten zorgen dat we geen nieuwe ongelijkheden in het leven roepen. Die nieuwe ongelijkheden kunnen voornamelijk het gevolg zijn van louter lineaire maatregelen, waarbij onvoldoende rekening wordt gehouden met de onderscheiden posities van de burgers. Het is duidelijk dat de fiscale druk in verhouding moet staan met de effectieve draagkracht van de burgers.

Om de draagkracht van de burgers vast te stellen moet worden nagegaan welke de reële economische en financiële mogelijkheden zijn om deel te nemen aan het maatschappelijke leven. Collega Caluwé heeft schitterend aangetoond dat we hier met een probleem zitten. De CVP-fractie zal het wetsontwerp natuurlijk goedkeuren, maar het probleem van de fiscale discriminatie van de gehuwden tegenover de samenwonenden blijft bestaan. Samenwonenden en gehuwden met een identiek individueel inkomen hebben een identieke financiële draagkracht. Toch werd beslist om deze gelijke situaties ongelijk te behandelen omdat de gehuwden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn verschenen. Wie dit doet, krijgt een fiscale boete.

Dit is onbegrijpelijk, te meer daar het huwelijk en het recht op huwen juridisch worden beschermd. We hebben dan ook een amendement ingediend dat ertoe strekt aan deze discriminatie een einde te maken. Gelet op de openheid van geest in de Senaat zal dit amendement ongetwijfeld de instemming van de andere partijen genieten.

Er is trouwens geen enkele reden voor hoogdringendheid. De Kamer is weliswaar in reces, maar de wet zal pas op 1 januari 2001, bij de start van het fiscale aanslagjaar 2001, in werking treden. Er is dus geen enkele dringende reden om dit wetsontwerp op 20 juli goed te keuren. De Duitse troepen zijn België niet binnengevallen, er is geen enkele reden om van een noodtoestand te spreken. We hebben tijd om dit verder te bestuderen en een vraag te stellen aan de minister van Financiën.

Als de voorspellingen waarheid worden, zullen onze landgenoten nog nooit zoveel belastingen hebben betaald. In 1999 was al een nieuw record gevestigd en het ziet ernaar uit dat dit in 2000 weer zal gebeuren. De fiscale inkomsten van het ministerie van Financiën zijn nog nooit zo hoog geweest.

De enige mogelijke urgentie zou erin bestaan dat de regering van oordeel is dat ze haar verkiezingsbelofte waar moet maken en de belastingen verminderen.

Tot nog toe zijn er alleen maar belastingverhogingen geweest. Hoeveel bijkomende miljarden heeft de Belgische staat niet ontvangen dankzij de stijging van de benzineprijzen, zonder dat deze bedragen werden gecompenseerd? Ondanks het feit dat in het regeerakkoord staat dat de belastingen moeten worden verminderd, worden onze burgers met een toenemende belastingsdruk geconfronteerd. De regering moet van de gelegenheid gebruik maken om aan te geven welke verminderingen eventueel op een vroegere datum in werking kunnen treden. Naar aanleiding van het antwoord van de minister van Financiën kunnen we eventueel subamendementen op ons amendement indienen waarin het tijdschema voor de afschaffing van de crisisbelasting wordt versneld. Dit moet dankzij de meeropbrengsten die maandelijks in het communiqué van de minister worden aangekondigd, mogelijk zijn. Elke maand krijgen we een zegebulletin waarin wordt gemeld dat de fiscale inkomsten zijn gestegen. Er kunnen daaraan gevolgen worden gekoppeld.

Natuurlijk zijn we het, ondanks onze opmerkingen, in wezen eens met deze maatregel, maar het was in elk geval niet onnuttig geweest het debat wat open te trekken in het raam van een globale fiscale hervorming, zonder daarom de inwerkingtreding van de bepaling uit te stellen. Dan was er wellicht meer ruimte geweest om bepaalde discriminaties aan te pakken of althans duidelijker de bedoelingen van de regering terzake te zien.

Ik besluit. Deze maatregel is natuurlijk een positief gevolg van het jarenlange saneringsbeleid van de vorige regeringen en we zijn bijzonder verheugd dat de burgers dit uitgesteld geschenk van de vorige regeringen kunnen ontvangen. Toch wil ik nog onderstrepen dat de regering aandacht moet hebben voor het verloop van de inflatie. Indien we in de euruimte 2,4% inflatie krijgen, dan denk ik meteen aan de verklaring van de heer Duisenberg dat een inflatie van 2% voor de Europese Unie de maximumnorm is om de stabiliteit van de euro en het financiële evenwicht te kunnen garanderen. Het toenemen van de inflatie kan natuurlijk ook de erosie van de koopkracht tot gevolg hebben. Dit is een ander debat, maar dit punt moeten we hoe dan ook streng in het oog houden om te verhinderen dat de doelstellingen van de saneringspolitiek niet door een galopperende inflatie worden ondergraven.

M. Michel Barbeaux (PSC). – Comme cela a été rappelé à l’instant, la contribution complémentaire de crise a été créée dans une situation économique difficile et en vue de l’assainissement des finances publiques.

Aujourd’hui, on peut se réjouir que sa suppression soit possible du fait de la situation de haute conjoncture qui tient à des raisons belges et internationales. En effet, le commerce extérieur est un secteur porteur de notre croissance économique. D’autre part, l’assainissement budgétaire a été réalisé grâce à l’action des gouvernements précédents et essentiellement grâce à la contribution de la population.

Le fait qu’elle commence par exonérer les revenus les plus bas est un élément positif de la mesure. Pour des raisons sociales évidentes, car la pauvreté n’a pas disparu en

De heer Michel Barbeaux (PSC). – *De aanvullende crisisbijdrage werd ingevoerd in een moeilijke economische situatie met het oog op de sanering van de openbare financiën.*

De afschaffing ervan is thans mogelijk dank zij de hoogconjunctuur. De buitenlandse handel draagt bij tot de economische groei, maar de sanering van de begroting is het gevolg van de maatregelen van de vorige regering en vooral van de inspanningen die door de bevolking werden geleverd.

Dat de laagste inkomens het eerst worden vrijgesteld, is positief. De sociale redenen liggen voor de hand want de armoede in België is nog niet verdwenen. De economische redenen zijn ook duidelijk, men weet immers dat de laagste inkomensgroepen de grootste neiging tot consumptie hebben.

Belgique, pour des raisons économiques aussi, puisque l'on sait que les revenus les plus faibles ont aussi la propension marginale à consommer la plus grande. L'effet économique sera donc d'autant plus important qu'il porte sur des revenus bas. À côté donc de la demande extérieure, la consommation intérieure sera encouragée, ce qui est porteur de croissance économique.

Je rejoins cependant M. Vandenberghe lorsqu'il signale qu'une croissance économique, une haute conjoncture, peut s'accompagner assez facilement d'inflation et que la prudence s'impose en regard de ce phénomène économique.

On peut regretter qu'en commission, l'amendement présenté notamment par le CVP ait été rejeté alors qu'il visait à poursuivre un des objectifs de la déclaration gouvernementale, à savoir assurer la neutralité vis-à-vis des choix de vie. Ainsi que M. Caluwé l'a déjà indiqué, un ménage constitué de deux isolés cohabitants bénéficiera plus rapidement de la mesure qu'un ménage marié. C'est la conséquence du système actuel. Comme je l'ai déclaré en commission, je souhaite que dans la réforme fiscale annoncée, on tienne compte de ce genre de discrimination. Un amendement sera déposé en ce sens en séance publique. Il faudra l'examiner attentivement ; en tout cas, nous le soutiendrons.

À ma demande, le ministre des Finances a expliqué quel était le coût de cette opération, ce coût résultant d'une recette fiscale moindre dont les montants ne sont pas repris dans l'exposé des motifs. Le Bureau du plan a réalisé une étude à ce sujet et fourni les chiffres suivants : 7 milliards dès 2001, 17 milliards en 2002, 42 milliards en 2003 et 2004, 37 milliards en 2005 et ensuite 30 milliards chaque année. Bien sûr, dans la réforme fiscale annoncée, ces moindres recettes fiscales devront être intégrées dans les calculs de ce qui restera comme marge budgétaire. Il ne faut pas oublier d'y ajouter le coût d'une mesure votée à l'unanimité qui concernait l'exonération de taxation des indemnités et des rentes, pour accidents du travail notamment, jusqu'à 20% d'incapacité de travail.

Quant à l'opération annoncée de discussion sur les marges budgétaires subsistantes, j'appelle à la prudence. Dans une étude récente du CEPES sur les finances publiques des pays voisins, on peut constater qu'après un effort d'assainissement relativement important, de nombreux pays se sont vite laissés aller une fois que des marges budgétaires étaient annoncées, suscitant aussitôt des convoitises.

Ces choix malencontreux ont abouti à la perte du bénéfice des assainissements antérieurs. Heureusement, l'Europe impose désormais un pacte de stabilité qui interdit les amputations de marges budgétaires susceptibles de poser de nouvelles difficultés financières. Toutefois, la prudence reste de mise, d'autant plus que la dette publique belge, mesurée à l'aune de son PIB, est une des plus élevées d'Europe.

Le PSC, après avoir prudemment examiné les marges budgétaires, dégage quatre objectifs à atteindre.

Il s'agit, en premier lieu, du refinancement de matières qui concernent au premier chef nos enfants. Je pense à l'enseignement, à la politique de l'enfance et à la politique de la jeunesse. Les Communautés et Régions ont contribué à l'assainissement par le biais de la loi de financement, par les

De economische weerslag voor de laagste inkomens zal dus des te groter zijn. Naast de positieve gevolgen voor de buitenlandse handel wordt de binnenlandse consumptie aangemoedigd, wat een factor is van economische groei.

Ik ben het eens met de heer Vandenberghe dat wij waakzaam moeten blijven omdat een periode van economische hoogconjunctuur vaak gepaard gaat met inflatie.

De commissie heeft zich helaas uitgesproken tegen een amendement van de CVP dat ertoe strekte een van de doelstellingen van de regeringsverklaring te realiseren, namelijk het wegwerken van de discriminatie tussen gehuwden en samenwonenden. De heer Caluwé heeft er reeds op gewezen dat de maatregel thans voordeliger is voor samenwonenden. Ik dring erop aan dat hiermee rekening wordt gehouden bij de aangekondigde fiscale hervorming. Wij zullen het amendement dat hierover in de openbare zitting zal worden ingediend, in elk geval steunen.

De minister van Financiën heeft toegelicht in welke mate deze maatregel de fiscale ontvangsten beïnvloedt. Volgens het Planbureau zal deze maatregel 7 miljard kosten vanaf 2001, 17 miljard in 2002, 42 miljard in 2003 en 2004, 37 miljard in 2005 en daarna 30 miljard per jaar. Bij de berekening van de begrotingsmarge moet uiteraard rekening worden gehouden met deze kosten. Men mag ook niet vergeten rekening te houden met de belastingvrijstelling van vergoedingen en renten voor arbeidsongevallen.

We moeten voorzichtig omgaan met de begrotingsmarge. Een CEPES-studie over de openbare financiën van de buurlanden heeft aangetoond dat vele landen na een periode van sanering de voorzichtigheid hebben laten varen zodra er een gunstige evolutie werd aangekondigd.

Verkeerde beslissingen hebben het resultaat van voorgaande besparingen teniet gedaan. Gelukkig legt Europa voortaan een stabiliteitspact op, zodat de inkrimping van begrotingsmarges onmogelijk is als hierdoor nieuwe financiële moeilijkheden kunnen ontstaan. Voorzichtigheid is alleszins geboden aangezien de Belgische openbare schuld, uitgedrukt als percentage van het bruto binnenlands product, een van de hoogste van Europa is.

Na de begrotingsmarges te hebben onderzocht, heeft de PSC vier doelstellingen geformuleerd.

In de eerste plaats gaat het om maatregelen die betrekking hebben op onze kinderen, namelijk onderwijs, het beleid ten aanzien van kinderen en het jongerenbeleid. De Gemeenschappen en de Gewesten hebben door de financieringswet en de budgettaire beperkingen bijgedragen tot de sanering van de overheidsfinanciën. Het is dan ook normaal dat ze, net zoals de federale staat, de vruchten van de groei kunnen plukken. In tegenstelling tot wat sommigen willen doen geloven, heeft dit debat niets te maken met fiscale autonomie.

Ten tweede pleiten wij voor een herinvestering ten gunste van de openbare diensten. De sanering heeft een weerslag gehad op de overheidsinvesteringen, die in verhouding tot het bruto binnenlands product lager zijn dan het Europese gemiddelde. Een overheidsinvestering is een investering in de toekomst. Het zou wijs zijn hieraan in de loop van de volgende jaren een deel van het begrotingsoverschot te besteden. Ik denk

diverses restrictions budgétaires qui ont suivi. Il serait dès lors normal qu'elles bénéficient des fruits de la croissance au même titre que l'État fédéral. Le PSC estime que ce débat n'est nullement lié, comme certains tentent de le faire croire, avec le thème de l'autonomie fiscale.

En deuxième lieu, un réinvestissement au profit des services publics s'impose. L'assainissement budgétaire a notamment porté sur les investissements publics. Nous constatons à présent que le taux d'investissements publics par rapport au produit intérieur brut est inférieur à la moyenne européenne. Un investissement public est un investissement tourné vers le futur. Il serait judicieux d'y affecter une partie des marges budgétaires au cours des prochaines années. Je précise qu'en évoquant ces investissements publics, je songe aux investissements fédéraux mais aussi aux investissements régionaux et communautaires.

En troisième lieu, il est impératif de consolider la sécurité sociale dans la perspective du choc démographique. Le PSC a suggéré, il y a quelques années, de constituer une réserve démographique. Il se réjouit d'observer que le ministre compétent relance l'idée. Il est indéniable que le choc démographique aura un impact considérable sur les pensions et les soins de santé. Nous constatons déjà aujourd'hui que les prévisions relatives aux dépenses en soins de santé ont été sous-estimées, de sorte qu'un effort s'impose et qu'il faudra y affecter une partie de la marge budgétaire.

En quatrième lieu, la réforme fiscale entamée par le gouvernement précédant, qui avait notamment décidé d'indexer les barèmes fiscaux et de réduire le montant des cotisations sociales, devra être poursuivie. En ce qui me concerne, je suis convaincu qu'en termes d'emploi, il est plus avantageux de diminuer la parafiscalité que de réduire la fiscalité.

– **La discussion générale est close.**

Discussion des articles

(Pour le texte adopté par la commission des Finances et des Affaires économiques, voir document 2-508/5.)

M. le président. – L'article 2 est ainsi libellé :

Par dérogation à l'article 463bis du Code des impôts sur les revenus 1992, inséré par la loi du 22 juillet 1993 et modifié par les lois des 30 mars 1994, 21 décembre 1994, 20 décembre 1995, 22 décembre 1998 et 4 mai 1999, le taux de la contribution complémentaire de crise est, en ce qui concerne l'impôt des personnes physiques et, pour les contribuables visés à l'article 227, 1°, du même Code, en ce qui concerne l'impôt des non-résidents, réduit :

1° pour l'exercice d'imposition 2002 :

- a) lorsque le revenu imposable globalement n'excède pas 800.000 francs : à 0 p. c. ;
- b) lorsque le revenu imposable globalement est de 800.001 francs à 850.000 francs : à un pourcentage égal au produit de 1 p. c. par le rapport qu'il y a entre, d'une part, la différence entre le revenu imposable globalement et 800.000 francs et, d'autre part, 50.000 francs ;
- c) lorsque le revenu imposable globalement est de 850.001

hierbij niet enkel aan investeringen van de federale overheid, maar ook aan investeringen van de Gemeenschappen en de Gewesten.

Ten derde moet de sociale zekerheid worden veilig gesteld in het vooruitzicht de demografische schok. Het verheugt ons dat de minister ons voorstel van enkele jaren geleden om een demografische reserve op te bouwen, opnieuw ter sprake brengt. De demografische schok zal ongetwijfeld zware gevolgen hebben voor de pensioenen en de gezondheidszorg. Aangezien de uitgaven in de gezondheidszorg werden onderschat, moet hieraan een deel van de begrotingsmarge worden opgeofferd.

Ten vierde moet de fiscale hervorming die door de vorige regering werd aangevat, worden voortgezet. Ik verwijs in het bijzonder naar de indexering van de belastingschalen en de vermindering van de socialezekerheidsbijdragen. Persoonlijk ben ik ervan overtuigd dat de werkgelegenheid meer baat heeft bij een vermindering van de parafiscale druk dan bij een verlaging van de belastingen.

– **De algemene bespreking is gesloten.**

Artikelsgewijze bespreking

(Voor de tekst aangenomen door de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden, zie stuk 2-508/5.)

De voorzitter. – Artikel 2 luidt:

In afwijking van artikel 463bis van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, ingevoegd bij de wet van 22 juli 1993 en gewijzigd bij de wetten van 30 maart 1994, 21 december 1994, 20 december 1995, 22 december 1998 en 4 mei 1999, wordt het tarief van de aanvullende crisisbijdrage met betrekking tot de personenbelasting en, voor de in artikel 227, 1°, van hetzelfde Wetboek bedoelde belastingplichtigen, met betrekking tot de belasting van niet-inwoners, verminderd:

1° voor het aanslagjaar 2002:

- a) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 800.000 frank niet overschrijdt: tot 0 pct.;
- b) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 800.001 frank tot 850.000 frank: tot een percentage gelijk aan het product van 1 pct. met de verhouding tussen enerzijds het verschil van het gezamenlijk belastbaar inkomen en 800.000 frank en anderzijds 50.000 frank;

francs à 1.200.000 francs : à 1 p. c. ;

d) lorsque le revenu imposable globalement est de 1.200.001 francs à 1.250.000 francs : à un pourcentage égal à 1 p. c. majoré du produit de 1 p. c. par le rapport qu'il y a entre, d'une part, la différence entre le revenu imposable globalement et 1.200.000 francs et, d'autre part, 50.000 francs ;

e) lorsque le revenu imposable globalement excède 1.250.000 francs : à 2 p. c. ;

2° pour l'exercice d'imposition 2003 :

a) lorsque le revenu imposable globalement n'excède pas 1.200.000 francs : à 0 p. c. ;

b) lorsque le revenu imposable globalement est de 1.200.001 francs à 1.250.000 francs : à un pourcentage égal au produit de 1 p. c. par le rapport qu'il y a entre, d'une part, la différence entre le revenu imposable globalement et 1.200.000 francs et, d'autre part, 50.000 francs ;

c) lorsque le revenu imposable globalement excède 1.250.000 francs : à 1 p. c..

Le pourcentage de 109 prévu à l'article 463 bis, §2, 2°, du même Code, est réduit à 106 pour les exercices d'imposition 2002 et 2003.

Par dérogation à l'article 463bis du Code des impôts sur les revenus 1992, inséré par la loi du 22 juillet 1993 et modifié par les lois des 30 mars 1994, 21 décembre 1994, 20 décembre 1995, 22 décembre 1998 et 4 mai 1999, le taux de la contribution complémentaire de crise est, en ce qui concerne l'impôt des personnes physiques et, pour les contribuables visés à l'article 227, 1°, du même Code, en ce qui concerne l'impôt des non-résidents, réduit :

1° pour l'exercice d'imposition 2002 :

a) lorsque le revenu imposable globalement n'excède pas 800.000 francs : à 0 p. c. ;

b) lorsque le revenu imposable globalement est de 800.001 francs à 850.000 francs : à un pourcentage égal au produit de 1 p. c. par le rapport qu'il y a entre, d'une part, la différence entre le revenu imposable globalement et 800.000 francs et, d'autre part, 50.000 francs ;

c) lorsque le revenu imposable globalement est de 850.001 francs à 1.200.000 francs : à 1 p. c. ;

d) lorsque le revenu imposable globalement est de 1.200.001 francs à 1.250.000 francs : à un pourcentage égal à 1 p. c. majoré du produit de 1 p. c. par le rapport qu'il y a entre, d'une part, la différence entre le revenu imposable globalement et 1.200.000 francs et, d'autre part, 50.000 francs ;

e) lorsque le revenu imposable globalement excède 1.250.000 francs : à 2 p. c. ;

2° pour l'exercice d'imposition 2003 :

a) lorsque le revenu imposable globalement n'excède pas 1.200.000 francs : à 0 p. c. ;

b) lorsque le revenu imposable globalement est de 1.200.001 francs à 1.250.000 francs : à un pourcentage égal au produit de 1 p. c. par le rapport qu'il y a entre, d'une

c) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 850.001 frank tot 1.200.000 frank: tot 1 pct.;

d) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 1.200.001 frank tot 1.250.000 frank: tot een percentage gelijk aan 1 pct. Verhoogd met het product van 1 pct. met de verhouding tussen enerzijds het verschil van het gezamenlijk belastbaar inkomen en 1.200.000 frank en anderzijds 50.000 frank;

e) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1.250.000 frank overschrijdt: tot 2 pct.;

2° voor het aanslagjaar 2003:

a) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1.200.000 frank niet overschrijdt: tot 0 pct.;

b) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 1.200.001 frank tot 1.250.000 frank: tot een percentage gelijk aan het product van 1 pct. met de verhouding tussen enerzijds het verschil van het gezamenlijk belastbaar inkomen en 1.200.000 frank en anderzijds 50.000 frank;

c) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1.250.000 frank overschrijdt: tot 1 pct.

Het percentage van 109, vermeld in artikel 463 bis, §2, 2°, van hetzelfde Wetboek, wordt verminderd tot 106 voor de aanslagjaren 2002 en 2003.

In afwijking van artikel 463bis van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, ingevoegd bij de wet van 22 juli 1993 en gewijzigd bij de wetten van 30 maart 1994, 21 december 1994, 20 december 1995, 22 december 1998 en 4 mei 1999, wordt het tarief van de aanvullende crisisbijdrage met betrekking tot de personenbelasting en, voor de in artikel 227, 1°, van hetzelfde Wetboek bedoelde belastingplichtigen, met betrekking tot de belasting van niet-inwoners, verminderd:

1° voor het aanslagjaar 2002:

a) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 800.000 frank niet overschrijdt: tot 0 pct.;

b) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 800.001 frank tot 850.000 frank: tot een percentage gelijk aan het product van 1 pct. met de verhouding tussen enerzijds het verschil van het gezamenlijk belastbaar inkomen en 800.000 frank en anderzijds 50.000 frank;

c) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 850.001 frank tot 1.200.000 frank: tot 1 pct.;

d) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 1.200.001 frank tot 1.250.000 frank: tot een percentage gelijk aan 1 pct. Verhoogd met het product van 1 pct. met de verhouding tussen enerzijds het verschil van het gezamenlijk belastbaar inkomen en 1.200.000 frank en anderzijds 50.000 frank;

e) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1.250.000 frank overschrijdt: tot 2 pct.;

2° voor het aanslagjaar 2003:

a) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1.200.000 frank niet overschrijdt: tot 0 pct.;

b) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 1.200.001

part, la différence entre le revenu imposable globalement et 1.200.000 francs et, d'autre part, 50.000 francs ;

c) lorsque le revenu imposable globalement excède 1.250.000 francs : à 1 p. c.

Le pourcentage de 109 prévu à l'article 463 bis, §2, 2°, du même Code, est réduit à 106 pour les exercices d'imposition 2002 et 2003.

À cet article, MM. Caluwé et Vandenberghe proposent l'amendement n° 1 (voir document 2-508/3) ainsi libellé :

À l'alinéa 1er de cet article, remplacer le 1° et le 2° par les dispositions suivantes :

« 1° pour l'exercice d'imposition 2002 :

a) lorsque le revenu imposable globalement n'excède pas 800.000 francs ou 1.600.000 francs pour les personnes mariées : à 0% ;

b) lorsque le revenu imposable globalement est de 800.001 francs à 850.000 francs ou de 1.600.001 francs à 1.700.000 francs pour les personnes mariées : à un pourcentage égal au produit de 1% par le rapport qu'il y a entre, d'une part, la différence entre le revenu imposable globalement et 800 000 francs ou 1 600 000 francs pour les personnes mariées et, d'autre part, 50 000 francs ou 100 000 francs pour les personnes mariées ;

c) lorsque le revenu imposable globalement est de 850 001 francs à 1 200 000 francs ou de 1 700 001 francs à 2 400 000 francs pour les personnes mariées : à 1% ;

d) lorsque le revenu imposable globalement est de 1.200.001 francs à 1.250.000 francs ou de 2 400.001 francs à 2.500.000 francs pour les personnes mariées : à un pourcentage égal à 1% majoré du produit de 1% par le rapport qu'il y a entre, d'une part, la différence entre le revenu imposable globalement et 1.200.000 francs ou 2.400.000 francs pour les personnes mariées, et d'autre part, 50.000 francs ou 100.000 francs pour les personnes mariées ;

e) lorsque le revenu imposable globalement excède 1.250.000 francs ou 2.500.000 francs pour les personnes mariées : à 2% ;

2° pour l'exercice d'imposition 2003 :

a) lorsque le revenu imposable globalement n'excède pas 1.200.000 francs ou 2.400.000 francs pour les personnes mariées : à 0% ;

b) lorsque le revenu imposable globalement est de 1.200.001 francs à 1.250.000 francs ou de 2.400.001 francs à 2.500.000 francs pour les personnes mariées : à un pourcentage égal au produit de 1% par le rapport entre, d'une part, la différence entre le revenu imposable globalement et 1.200.000 francs ou 2.400.000 francs pour les personnes mariées et, d'autre part, 50.000 francs ou 100 000 francs pour les personnes mariées ;

c) lorsque le revenu imposable globalement excède 1.250.000 francs ou 2.500.000 francs pour les personnes mariées : à 1%. »

frank tot 1.250.000 frank: tot een percentage gelijk aan het product van 1 pct. met de verhouding tussen enerzijds het verschil van het gezamenlijk belastbaar inkomen en 1.200.000 frank en anderzijds 50.000 frank;

c) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1.250.000 frank overschrijdt: tot 1 pct.

Het percentage van 109, vermeld in artikel 463 bis, §2, 2°, van hetzelfde Wetboek, wordt verminderd tot 106 voor de aanslagjaren 2002 en 2003.

Op dit artikel hebben de heren Caluwé en Vandenberghe amendement nr. 1 ingediend (zie stuk 2-508/3) dat luidt:

In het eerste lid van dit artikel, het 1° en 2° vervangen als volgt:

“1° voor het aanslagjaar 2002:

a) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 800 000 frank of 1 600 000 frank voor gehuwden niet overschrijdt: tot 0%;

b) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen begrepen is tussen 800 001 frank en 850 000 frank of tussen 1 600 001 frank en 1 700 000 frank voor gehuwden: tot een percentage gelijk aan het product van 1% met de verhouding tussen enerzijds het verschil tussen het gezamenlijk belastbaar inkomen en 800 000 frank of 1 600 000 frank voor gehuwden en anderzijds 50 000 frank of 100 000 frank voor gehuwden;

c) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 850 001 frank tot 1 200 000 frank of van 1 700 001 frank tot 2 400 000 frank voor gehuwden: tot 1%;

d) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 1 200 001 frank tot 1 250 000 frank of van 2 400 001 frank tot 2 500 000 frank voor gehuwden: tot een percentage gelijk aan 1% verhoogd met het product van 1% met de verhouding tussen enerzijds het verschil van het gezamenlijk belastbaar inkomen en 1 200 000 frank of 2 400 000 frank voor gehuwden en anderzijds 50 000 frank of 100 000 frank voor gehuwden;

e) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1 250 000 frank of 2 500 000 frank voor gehuwden overschrijdt: tot 2%;

2° voor het aanslagjaar 2003:

a) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1 200 000 frank of 2 400 000 frank voor gehuwden niet overschrijdt: tot 0%;

b) voor een gezamenlijk belastbaar inkomen van 1 200 001 frank tot 1 250 000 frank of van 2 400 001 frank tot 2 500 000 frank voor gehuwden: tot een percentage gelijk aan het product van 1% met de verhouding tussen enerzijds het verschil tussen het gezamenlijk belastbaar inkomen en 1 200 000 frank of 2 400 000 frank voor gehuwden en anderzijds 50 000 frank of 100 000 frank voor gehuwden;

c) wanneer het gezamenlijk belastbaar inkomen 1 250 000 frank of 2 500 000 frank voor gehuwden overschrijdt: tot 1%.”

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *Le groupe CVP soutiendra ce projet de loi, même si notre amendement n'est pas adopté. Nous considérons en effet que, grâce à l'augmentation des recettes fiscales dont le gouvernement bénéficie aujourd'hui par la politique de relance du gouvernement précédent, le moment est venu de rétrocéder une partie de ces recettes au citoyen.*

Je regrette toutefois que le gouvernement ait à nouveau choisi la même méthode que celle qu'il a déjà employée durant les six derniers mois. Je ne suis pas partisan d'une suppression progressive de la contribution complémentaire de crise mais cette suppression est sans doute le résultat d'un accord conclu au sein du gouvernement. La déclaration gouvernementale prévoit la disparition de la discrimination entre couples mariés et cohabitants. Cela pouvait très bien être inclus dans l'actuel projet de loi. Pourquoi ne l'a-t-on pas fait ?

- Le vote sur l'amendement est réservé.
- Il sera procédé ultérieurement au vote réservé ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.

Projet de loi portant diverses dispositions relatives à l'organisation des marchés financiers et diverses autres dispositions (Doc. 2-526) (Procédure d'évocation)

Discussion générale

M. Olivier de Clippele (PRL-FDF-MCC), rapporteur. – L'objectif de la loi que nous avons examinée en commission était de mettre en œuvre les opérations de rapprochement entre les bourses de Bruxelles et celles d'Amsterdam et de Paris. En effet, la Belgique est le seul des trois pays concernés à devoir aujourd'hui encore adapter sa législation pour permettre la réussite de l'opération Euronext. Le gouvernement doit sortir un certain nombre d'arrêtés d'exécution de cette loi, qui est essentiellement une loi d'habilitation puisqu'en septembre, l'opération devrait sortir ses effets.

Quant au fond, à savoir l'objectif du projet Euronext, il n'y a pas eu d'observations en commission, mais il y en a eu à la suite des remarques du Conseil d'État, essentiellement sur deux points. Le premier consiste à savoir si le projet visait l'organisation des cours et tribunaux et s'il s'agissait d'un projet bicaméral pur ou si, comme le considérait le ministre, il s'agissait plutôt d'une réorganisation administrative. En outre, le ministre avait précisé en commission que, puisque le projet avait été évoqué, cette question était superflue étant donné

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Ik heb daarnet reeds het belang van het amendement dat nauw aansluit bij de filosofie van het voorliggend ontwerp, duidelijk gemaakt. De CVP-fractie zal het wetsontwerp tot geleidelijke afschaffing van de aanvullende crisisbijdrage goedkeuren, ook al wordt ons amendement niet aangenomen. Wij vinden immers, gelet op de enorme toename van de fiscale inkomsten waarvan de huidige regering dankzij het herstelbeleid van de vorige regering kan profiteren, dat het ogenblik is gekomen om een gedeelte van die verhoogde inkomsten aan de burger terug te geven.

Ik betreur evenwel dat de regering opnieuw gekozen heeft voor dezelfde methode als deze die een half jaar geleden werd gehanteerd. Waarom werd geen andere techniek gebruikt?

Ik ben geen voorstander van een geleidelijke afschaffing van de crisisbelasting, maar die is wellicht het resultaat van een akkoord binnen de regering. In het regeerakkoord staat dat de fiscale discriminatie tussen gehuwden en samenwonenden via een definitieve fiscale hervorming moet worden weggewerkt. Dit kon perfect met het voorliggend wetsontwerp. Ik begrijp niet waarom dit niet is gebeurd. Was dit wel het geval, dan hadden we wellicht wat weer vertrouwen in wat de regering heeft beloofd, namelijk een definitieve fiscale hervorming.

Dat men het meent met wat in het regeerakkoord staat en met wat de meeste fracties verkondigen in verband met een gezins- en huwelijksvriendelijk beleid, kan worden bewezen door ons amendement aan te nemen.

- De stemming over het amendement wordt aangehouden.
- De aangehouden stemming en de stemming over het wetsontwerp in zijn geheel hebben later plaats.

Wetsontwerp houdende diverse bepalingen betreffende de organisatie van de financiële markten en diverse andere bepalingen (Stuk 2-526) (Evocatieprocedure)

Algemene bespreking

De heer Olivier de Clippele (PRL-FDF-MCC), rapporteur. – *Deze wet heeft tot doel de toenadering tussen de beurzen van Brussel, Amsterdam en Parijs te realiseren. België moest als enige van de drie betrokken landen zijn wetgeving nog aanpassen om de Euronext-operatie te doen slagen. De regering moet nog een aantal uitvoeringsbesluiten nemen aangezien de operatie in september van start gaat.*

In de commissie werden geen opmerkingen gemaakt over het doel van de Euronext-operatie, maar de Raad van State had nadien op twee punten opmerkingen. Ten eerste vroeg de Raad zich af of het wetsontwerp de organisatie van hoven en rechtbanken tot doel had en of het ging om een bicameraal wetsontwerp of eerder om een administratieve aanpassing, zoals de minister beweerde. De minister stelde dat deze vraag overbodig was aangezien het ontwerp was geëvoceerd.

De tweede groep opmerkingen had betrekking op de overdracht van bevoegdheden die in het wetsontwerp wordt vastgelegd. Sommige commissieleden gingen zelfs zover om te beweren dat de boetes een overdracht van bevoegdheden

que nous aurions à nous exprimer à son sujet.

Le second groupe d'observations concernait essentiellement la délégation de pouvoirs prévus dans ce projet de loi. Il s'agissait surtout de l'aspect des amendes, évaluées de façon exagérée, comme délégations de pouvoirs par certains commissaires. Le ministre a fait savoir que la loi du 6 avril 1995, en son article 7, permettait déjà d'aller très loin. Il a hésité un instant sur le fait de représenter une loi pour la réhabiliter, alors que cette loi de 1995, votée sous la précédente législature, lui permettrait éventuellement de prendre les arrêtés royaux d'exécution qui seraient soumis à ratification. Il a préféré se représenter devant le parlement et proposer l'ensemble des arrêtés applicables à l'opération.

Enfin, en commission, le ministre a répété son engagement de soumettre aux commissions des Finances de la Chambre et du Sénat, l'ensemble des arrêtés d'exécution, lorsqu'ils reviendront du Conseil d'État, avant leur approbation définitive au conseil des ministres. Cette façon de travailler permet, selon le ministre des Finances, une meilleure information et, bien entendu, une plus grande transparence sur le mécanisme.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Je constate qu'au Sénat, la majorité a la politesse d'expliquer le rapport. À la Chambre, ce n'est même plus le cas.*

Nous approuvons tous les objectifs du projet, même si la fusion prévue le 1er octobre arrive un peu tard par rapport aux évolutions à Londres et Francfort.

Par contre, invoquer l'urgence nous semble inacceptable. Je reconnais là la méfiance du monde financier à l'égard des politiques. Soit ces derniers ne comprennent jamais de quoi il s'agit, soit ils leur mettent des bâtons dans les roues. Ce n'est pas nouveau, les financiers tiennent beaucoup à la confidentialité. Ils craignent en outre que les politiques soient jaloux de leurs rétributions et traduisent cette jalousie sur le plan politique.

Le gouvernement est mal placé pour demander l'urgence, car il crée lui-même l'urgence en élaborant ses textes en retard. L'utilisation d'un deus ex machina est un très mauvais truc. En outre, pourquoi évoquer le projet dans l'heure ? Il est inconcevable que le rôle du Sénat soit réduit à celui d'un encenseur.

Le ministre a également évoqué l'urgence à l'égard du Conseil d'État, ce qui a empêché ses éminents conseillers d'examiner ce projet avec le calme et l'application nécessaires.

Désormais, lorsque l'on évoque une violation de la Constitution ou des droits de l'homme, il s'agit de « juridisme » ou « d'argument d'avocat ». Un débat signifie pourtant que l'on doit répondre sur le fond des arguments.

Des gouvernements sont tombés parce qu'ils ont proposé des dispositions contraires à la Constitution. J'attire l'attention du Sénat sur le fait que l'article 77 de la Constitution prévoit une répartition des compétences entre la Chambre et le Sénat. Les deux assemblées exercent ensemble leurs compétences pour les matières bicamérales. Le Sénat peut exercer son droit d'évocation pour les matières bicamérales optionnelles.

Les compétences en matière d'organisation judiciaire, ainsi

inhielden. De minister antwoordde hierop dat men op basis van artikel 7 van de wet van 6 april 1995 reeds zeer ver kon gaan. Hij heeft eraan getwijfeld of hij een nieuwe wet moest indienen ofschoon hij krachtens de wet van 1995 koninklijke uitvoeringsbesluiten kon nemen die zouden moeten worden bekrachtigd. Hij gaf er de voorkeur aan een nieuw ontwerp in te dienen en de besluiten voor de operatie voor te leggen.

De minister heeft herhaald dat alle uitvoeringsbesluiten aan de commissies voor de Financiën van Kamer en Senaat zullen worden voorgelegd zodra ze van de Raad van State terugkomen en vóór ze door de Ministerraad definitief worden goedgekeurd. Zo is er een betere informatie en wordt de operatie transparanter.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik dank de rapporteur zowel voor zijn schriftelijk verslag als voor de toelichting die hij daarbij heeft willen geven. Net als de heer Caluwe merk ik op dat de meerderheid in de Senaat toch nog de hoffelijkheid heeft om het verslag toe te lichten. In de Kamer doet ze zelfs dat niet meer. We appreciëren dat de meerderheid ons op die manier tegemoetkomt en dat ze ons de inspanning bespaart om het verslag zelf te moeten voorlezen.

Inzake het ontwerp zelf zijn er de doelstellingen en de middelen om die te bereiken. Over de doelstellingen zijn we het allemaal eens, de vraag hierbij is alleen of we niet te laat in actie zijn gekomen om ze nog te bereiken. De evoluties in Londen, Frankfurt en op andere beurzen zou immers wel eens zo snel kunnen gaan, dat de fusie van de markten die wij op 1 oktober tot stand brengen een laatkomer zal blijken te zijn.

Inzake de middelen vinden we echter de wijze waarop de regering dit ontwerp aan Kamer en Senaat voorlegt niet aanvaardbaar. De regering gaf daar in de overlegcommissie volgende verklaring voor: "We hadden gedacht dat we geen wet nodig hadden om deze problematiek te regelen. Pas na enige tijd bleek dat dit fout was. Nu hebben we geen andere keuze dan een wettelijke regeling met TGV-snelheid door Kamer en Senaat te laten behandelen, zoniet komen we daarmee voor 1 oktober 2000 niet klaar." Ik herken daarin de typische reactie van de financiële wereld tegenover de politici. Dat is er een van een zeer matig vertrouwen. De financiële wereld vindt dat zaken over financiën of over beurzen best binnenskamers worden geregeld, in overleg met de minister van Financiën, maar zonder dat parlementsleden daar iets over te zeggen hebben.

Waarom koestert de financiële wereld zoveel wantrouwen tegenover de politici? Hij voert daar zelf verschillende redenen voor aan. De financiers vinden dat de politici nooit verstaan waar het precies over gaat, dat ze niet in staat zijn al die financiële constructies te begrijpen, noch welke consequenties ze met zich brengen. En zelfs als we ze wel begrijpen, doen we niet anders dan hun werkzaamheden op

que les articles 145 et 146 relatifs au jugement des droits politiques et à la création d'instances judiciaires différentes des cours et tribunaux ordinaires, sont des compétences bicamérales qui doivent être exercées conjointement par la Chambre et le Sénat.

Il ne peut exister aucun doute quant au caractère bicaméral de l'article 23, avec cette complication supplémentaire que le ministre reçoit les pleins pouvoirs pour transformer des lois bicamérales en lois bicamérales optionnelles. Pourquoi ?

Tout d'abord, les commissions disciplinaires visées dans la loi sur les marchés financiers sont des juridictions au sens des articles 145 et 146 de la Constitution.

Ce sont des collègues juridictionnels parce qu'ils peuvent infliger des peines de dizaines de millions pour des infractions aux normes déontologiques financières. Je suis d'avis que la déontologie existante doit être complétée par la loi et que le groupement professionnel concerné est le mieux à même de veiller au respect des règles déontologiques. Les collègues juridictionnels doivent cependant respecter certaines conditions légales.

La jurisprudence, qui s'est constituée à propos de la notion de peine, tant à la Cour européenne qu'au Conseil d'État, considère qu'il faut prendre en compte l'impact réel de la sanction. Le monde financier a beau être riche, il n'en reste pas moins qu'une amende de 50 millions y sera considérée comme une peine et non comme une simple amende administrative.

Les collègues disciplinaires prévus par la loi infligent donc des peines. Celles-ci doivent respecter les conditions fixées dans la Convention européenne des droits de l'homme, à savoir un jugement impartial et indépendant - ainsi que les exigences prévues dans la Constitution, lesquelles sont une matière bicamérale. Or, le gouvernement propose une matière bicamérale optionnelle et demande de surcroît de pouvoir modifier des lois bicamérales par voie d'arrêté royal.

Le ministre ouvre la porte à de solides argumentations juridiques et met en danger la sécurité juridique, avec toutes les difficultés procédurales que cela implique.

J'estime donc que l'article 1 doit être modifié et que l'article 23 doit être retiré du projet de loi.

L'article 23 comporte des intentions cachées à l'égard de notre assemblée. Le §2 organise un cadre légal pour les collègues disciplinaires, qui sont une matière bicamérale, et demande qu'on en informe la Chambre.

Je connais la sensibilité du Sénat par rapport à ses prérogatives constitutionnelles. Mon amendement ne met pas le gouvernement en péril étant donné qu'il ne concerne qu'une simple correction législative. Le gouvernement ne peut pas se sentir menacé par une application correcte de la Constitution.

Par ailleurs, l'article 4 §2 est également une matière bicamérale. Il règle l'emploi des langues dans les commissions disciplinaires et les commissions d'appel et donne donc au ministre les pleins pouvoirs de modifier la loi linguistique pour permettre l'utilisation de l'anglais dans les plaidoiries et les commissions disciplinaires. C'est pourquoi nous demandons une remise en question de cet article qui est

een storende manier doorkruisen.

Deze vaststelling is niet nieuw, ze geldt zowel voor de huidige als voor de vorige regeringen. Ook tijdens de bespreking van het statuut van de vroegere bankcommissie botsten we op de eigen geplogenheden en tradities van de financiële wereld, die bovendien erg gesteld bleek op een vorm van confidentialiteit.

In ieder geval begrijp ik de argumentatie van de financiële wereld: "We regelen iets liever zonder wet dan met een wet".

De financiële wereld vreest bovendien, terecht of onterecht, dat een aantal politici jaloers zijn op die financiële wereld omwille van de hoge financiële vergoedingen of winsten, en dat die jaloersheid politiek zou worden misbruikt.

Ik wil me echter niet op deze twee punten richten bij mijn uiteenzetting over dit wetsontwerp. Ook al is het in se tijd om een dergelijke wet aan te nemen, indien de financiële markt op 1 oktober moet kunnen functioneren, toch is de regering slecht geplaatst om de hoogdringendheid in te roepen. De minister is een eminent jurist, hij weet dit. Hij vraagt totaal ten onrechte de spoedbehandeling. De regering is trouwens de regering van de spoedbehandelingen, niet van de spoedbevallingen. Voor maar liefst negentien wetsontwerpen heeft de regering de spoedbehandeling gevraagd de afgelopen maanden. Dat komt vooral omdat de regering te traag is met haar teksten, zoals hier nu eens te meer blijkt. De regering creëert zelf de spoed. Iedereen weet dat als men zelf de urgentie veroorzaakt, men de urgentie niet meer kan invoeren. Urgentie is objectief, niet subjectief. Urgentie kan niet worden aanzien als een hulpmiddel wanneer men in gebreke is. Ze kan niet worden gebruikt als *deus ex machina* om alles door het parlement te sluisen. Het gebruik van de *deus ex machina* op het toneel is een zeer slechte toneeltruc, die heel de inhoud van het verhaal onrecht aandoet.

Daarenboven doet zich iets zeer merkwaardig voor: na de spoedbehandeling evoceren de meerderheidspartijen het ontwerp binnen het uur. Ze dienen echter geen enkel amendement in. Waarom evoceren ze dan binnen het uur? Ik heb daar geen antwoord op. Men kan zich toch niet voorstellen dat de meerderheid de Senaat wil herleiden tot een werookzaal waarbij de ontwerpen van de regering worden geëvoceerd om dan met het werookvat voortdurend naar de minister toe te wuiven. Dat kan niet de bedoeling zijn.

De minister heeft de hoogdringendheid ook ten aanzien van de Raad van State ingeroepen, wat verhinderd heeft dat deze eminente staatsraden met de nodige ijver en rust dit ontwerp - zoals vele andere die vandaag worden besproken - hebben kunnen onderzoeken. Het ontwerp bevat grote schendingen van de Grondwet. Ik heb een andere minister horen zeggen, bij de bespreking van de sociale programmawet dat, als iemand de schending van de Grondwet inroept of van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, hij zich aan "juridisme" bezondigt. Dat is een nieuw argument. Er zijn twee soorten nieuwe argumenten ontstaan in de discussie de jongste dagen: als een argument niet kan worden beantwoord, wordt dit argument afgedaan als "juridisme". Een ander argument is: "Dat zijn advocatenargumenten". Alsof advocatenargumenten in se altijd verkeerd zouden zijn... Men antwoordt niet meer op het argument, men speelt *ad hominem*. Dat is een totaal nieuwe debatcultuur. Een

en contradiction flagrante avec l'article 4 de la Constitution.

Il est contraire à l'article 4 de la Constitution. A son propos, la jurisprudence précise que l'expression « région linguistique » ne se réfère pas à une définition géographique mais confirme le principe de territorialité en matière d'emploi des langues par les pouvoirs publics. Selon le Conseil d'État, chacun d'entre eux est en principe obligé d'utiliser la langue légale de la région linguistique concernée. Pour le Conseil d'État, il est évident qu'en reconnaissant quatre régions linguistiques, le constituant n'a pas voulu faire un constat ethnographique mais a voulu créer un concept juridique.

Le gouvernement nous demande aujourd'hui d'adopter une loi lui attribuant les pleins pouvoirs et autorisant l'utilisation de l'anglais comme langue de procédure au sein des commissions disciplinaires instituées pour les marchés financiers. C'est incompréhensible.

Il n'est donc pas seulement question d'une modification implicite du droit d'amendement du Sénat, il est désormais possible, grâce aux pleins pouvoirs, de modifier l'article 4 de la Constitution, sans respecter les règles constitutionnelles et sans se concerter avec les régions. En fait, le Parlement flamand devrait soulever un conflit d'intérêt.

J'approuve les objectifs mais pas les moyens que je considère comme inacceptables. Les articles 77 et 4 de la Constitution doivent s'appliquer et ce texte doit être amendé en ce sens. En fait, nous aidons le gouvernement à faire en sorte que les marchés financiers puissent fonctionner correctement. Nous veillons à ce que le gouvernement ne soit pas confronté à toutes sortes de procédures juridiques. Nous pouvons aussi introduire des procédures en référé devant le Conseil d'État, procédures qui pourraient mener à la suspension des arrêtés de pouvoirs spéciaux. Ils ne pourront alors pas être appliqués, ce qui aurait des conséquences catastrophiques. C'est pourquoi nos amendements doivent être adoptés. De cette manière, nous renverrions à la Chambre un texte respectant la Constitution.

debatcultuur betekent toch dat inhoudelijk wordt geantwoord op argumenten. Men tracht uitvluchten te vinden wanneer men inhoudelijk in moeilijkheden is gebracht.

Er zijn nog regeringen gevallen omdat ze bepalingen voorstelden die strijdig waren met de Grondwet. Ik wil de Senaat wakker schudden. Het is nog maar half twaalf, maar toch wil ik het proberen. Ik wil de Senaat erop wijzen dat artikel 77 van de Grondwet in een bevoegdheidsverdeling tussen Kamer en Senaat voorziet. Voor de bicamerale materies oefenen Kamer en Senaat hun bevoegdheden samen uit, voor de optioneel bicamerale materies kan de Senaat zijn evocatierecht uitoefenen. In artikel 77 derde alinea wordt naar de artikelen 145 en 147 van de Grondwet verwezen, in artikel 77 negende alinea wordt verwezen naar de wetten betreffende de organisatie van de hoven en de rechtbanken.

De bevoegdheden inzake de rechterlijke organisatie en de artikelen 145 en 146 betreffende de beoordeling van de politieke rechten en het oprichten van andere rechtsprekende instanties dan de normale hoven en rechtbanken, zijn bicamerale bevoegdheden die door Kamer en Senaat samen moeten worden uitgeoefend.

De minister heeft trouwens verklaard dat er niets nieuws is onder de zon, dat het vroeger zo was en dat het zo moet blijven. Voor de regering wordt dat niet gezegd. Tijdens de verkiezingscampagne werd voortdurend herhaald dat het moest veranderen. In de commissie komt de minister nu verklaren dat het is zoals vroeger en dat het zo moet blijven. Dat is een politiek diffuse boodschap: men propageert dat het moet veranderen en als er een verandering wordt voorgesteld, verklaart men dat het bij het oude moet blijven.

Ik denk dat er geen enkele twijfel kan bestaan over het bicamerale karakter van artikel 23 – dat ik zojuist heb voorgelezen –, met deze bijkomende complicatie dat de minister volmachten krijgt om bicamerale wetten te wijzigen in optioneel bicamerale wetten. Waarom?

Ten eerste, de tuchtcommissies bedoeld in de wet op de financiële markten, zijn rechtsprekende colleges in de zin van de artikelen 145 en 146 van de Grondwet.

Het zijn rechtsprekende colleges omdat ze bij een overtreding van de deontologische financiële normen straffen van tientallen miljoenen kunnen opleggen. In de wet is er sprake van een straf van 50 miljoen. Ik ben altijd voorstander geweest van een aanpak die erin bestaat dat er een deontologie is die door de wet moet worden aangevuld – dat is een goede gedachte want niet alles moet worden gecriminaliseerd – en dat de beroepsgroep waarover het gaat het best geplaatst is om eigen mechanismen in het leven te roepen teneinde het naleven van de deontologische regelen te verzekeren. De rechtscollages die de naleving van de deontologie moeten waarborgen, moeten echter aan zekere wettelijke vereisten beantwoorden. De waarborgen zijn vastgelegd in de Grondwet en in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens dat zegt dat straffen het voorwerp moeten uitmaken van een beoordeling door een onafhankelijke en onpartijdige rechter.

Er is over het begrip straf, zowel bij het Europees Hof als bij de Raad van State, een ganse rechtspraak ontstaan waarbij men niet moet kijken naar de kwalificatie door de nationale wetgever, maar waarbij men moet zoeken naar de reële

draagkracht van de sanctie. De financiële wereld is rijk, maar de minister zal het met mij eens zijn dat een boete van 50 miljoen ook door hen als een straf zal worden beschouwd en niet zo maar als een loutere kleine administratieve boete.

De tuchtcolleges waarin de wet voorziet, leggen dus straffen op. Dat betekent dat zij moeten beantwoorden aan de vereisten van artikel 6 van het EVRM inzake onpartijdige en onafhankelijke rechtspraak en aan de vereisten die neergelegd zijn in de artikel 145 en 146 van de Grondwet. Deze artikelen worden letterlijk opgesomd in artikel 77, 3° van de grondwet, een bicamerale materie. De regering stelt een optioneel bicamerale materie voor en vraagt bovendien een volmacht om bicamerale wetten bij koninklijke besluit te wijzigen.

Ik begrijp de minister niet. Hij wordt een leverancier van goede rechtsargumenten voor de advocaten. Veronderstel dat een advocaat een overtreder van de deontologische norm voor het tuchtcollege moet verdedigen, waarbij het desbetreffende volmachtbesluit aan de orde is. Een volmachtbesluit kan, in tegenstelling tot de wet, wel worden getoetst, onder meer aan de grondwet. Alle advocaten die de voorbereidende werken met grote aandacht lezen, zullen argumenteren dat het volmachtbesluit onwettig is, want strijdig met artikel 77, 3° van de Grondwet, een bicamerale bevoegdheid. De minister heeft de optioneel bicamerale weg gevolgd, dus de tuchtcolleges zullen niet kunnen functioneren. De minister zet daarmee de poort open voor een bijzonder sterke juridische argumentatie en voor het ondergraven van de rechtszekerheid met procedurele moeilijkheden tot gevolg.

Ik ben dus van oordeel dat artikel 1 moet worden gewijzigd en dat artikel 23 moet worden verwijderd uit het wetsontwerp.

Er is echter meer: artikel 23 bevat Freudiaanse bepalingen. Ik vestig de aandacht van de leden op de verdoken bedoelingen met betrekking tot deze hoge vergadering.

Paragraaf 2 luidt: "De minister van Financiën brengt verslag uit aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers over de besluiten die krachtens paragraaf 1 worden vastgesteld." Men organiseert bij volmacht een wettelijk kader voor de tuchtcolleges, die een bicamerale materie zijn, en voegt eraan toe dat de Kamer erover wordt ingelicht. De wet bepaalt niet dat de Senaat moet worden ingelicht omdat men zich ervan bewust is dat deze bepaling strijdig is met artikel 77.

Ik ken de gevoeligheid van de Senaat ten aanzien van de constitutionele prerogatieven die haar eigen zijn. Mijn argumenten zullen de minister ongetwijfeld overtuigen en om ons amendement bij artikel 23 te aanvaarden. Dit amendement brengt de regering niet in moeilijkheden omdat ik helemaal geen inhoudelijke wijziging voorstel maar een louter technisch-juridische correctie. Ik zie niet in waarom de regering zich bedreigd zou voelen indien zij ernaar streeft de Grondwet correct toe te passen. Dat de volksvertegenwoordigers reeds met vakantie zijn, kan evenmin een probleem zijn. De heer De Croo zou dan met zijn flamboyante stijl kunnen duidelijk maken welke offers de Kamer aan het land en aan het algemeen welzijn brengt om de Grondwet na te leven.

Ik ben genoodzaakt mijn amendementen nu nog uit te breiden omdat ik niet genoeg tijd heb gehad om alle wetsontwerpen en artikelen die de jongste dagen aan de orde zijn, grondig te onderzoeken, te ontleden, te analyseren, de voorbereidende

werken te lezen, de adviezen van de Raad van State erop na te slaan en deze te kaderen binnen de algemene juridische beginselen die van toepassing zijn.

Nader onderzoek heeft aan het licht gebracht dat ook artikel 4, paragraaf 2 een bicamerale materie is. In dit artikel wordt het taalgebruik geregeld in de tuchtcommissies en de commissies van beroep. Artikel 4 van het ontwerp geeft de minister dus volmacht om de taalwet te wijzigen. Dit is een nieuwigheid: de taalwetgeving die bij volmacht wordt gewijzigd! De reden van deze wijziging is dat men een andere taal dan het Nederlands of het Frans wil gebruiken. Het is de bedoeling dat er ook in het Engels mag worden gepleit en dat tuchtcolleges in het Engels kunnen functioneren. Om de redenen die ik heb uiteengezet, gaat het om het statuut van de tuchtcolleges, dat een bicamerale materie is. Dit betekent dat de taalwetgeving met betrekking tot de taal die moet worden gebruikt bij het beoordelen, pleiten, vonnissen in tuchtcolleges en neerleggen van een akte van beroep hoe dan ook een bicamerale materie is. Wij zijn dus verplicht artikel 4, paragraaf 2, aan een ernstig onderzoek te onderwerpen. Deze paragraaf is onmiskenbaar in strijd met artikel 4 van de Grondwet.

Het is in strijd met artikel vier van de Grondwet. De rechtspraak over dit artikel zegt dat de term "taalgebied" niet slaat op een geografische omschrijving, maar op de bevestiging van het territorialiteitsbeginsel inzake het taalgebruik door de overheid. Elke overheid, aldus de Raad van State, is in beginsel verplicht de taal te gebruiken die de wettelijke taal is van het taalgebied. Voor de Raad van State is het duidelijk dat de Grondwetgever met de erkenning van de vier taalgebieden geen etnografische vaststellingen heeft willen doen maar, naar het voorbeeld van de wetgever van 1963, een rechtsbegrip heeft willen instellen en dat in de Grondwet "taalgebied derhalve niet betekent een gebied waar in feite een bepaalde taal wordt gesproken, maar een gebied waar in rechte een bepaalde taal moet worden gesproken of met betrekking waarop een bepaalde taal moet worden gebruikt." De talen die kunnen worden gebruikt in officiële procedures, en dus in gerechtelijke en tuchtrechtelijke procedures, zijn de talen van het betrokken taalgebied, dit is het Nederlands in het Nederlandse taalgebied, het Frans in het Franse taalgebied, het Duits in het Duitse taalgebied en het Nederlands en het Frans in Brussel. Nu vraagt de regering om een volmachtwet goed te keuren die de regering toestaat om het Engels als proceduretaal te gebruiken voor de tuchtcolleges voor de financiële markten. Dat is onbegrijpelijk. De taalwet en artikel vier van de Grondwet behoren tot de meest delicate politieke onderwerpen. Iedere advocaat zal dit kunnen betwisten omdat het bicamerale karakter van de regeling niet werd gerespecteerd en omdat ze strijdig is met artikel vier van de Grondwet. Er is dus niet alleen sprake van een impliciete wijziging van het amenderingsrecht van de Senaat, namelijk de Senaat kan niet amenderen als de Kamer in vakantie is, maar bovendien wordt het nu bij volmachtsbesluit mogelijk artikel vier van de Grondwet te wijzigen, zonder de grondwettelijke regels te eerbiedigen en zonder de regio's te raadplegen. In feite zou het Vlaams Parlement moeten bijeenkomen om een belangenconflict in te roepen.

Ik beperk mij tot deze twee vaststellingen. Ik ben het eens met de doelstellingen, maar de middelen vind ik objectief niet

(M. Jean-Marie Happart, vice-président, prend place au fauteuil présidentiel.)

M. Michel Barbeaux (PSC). – Le projet Euronext, qui doit déboucher sur une fusion opérationnelle des Bourses de Paris, Amsterdam et Bruxelles, est sur les rails. Ce projet de loi crée les modifications légales nécessaires en ce qui concerne la Bourse de Bruxelles.

Selon une des chevilles ouvrières de ce projet, M. Olivier Lefèvre, le patron de BXS, le projet Euronext règle le problème de l'exiguïté du marché belge. Il couvre le centre de l'Euroland et devrait s'élargir, à terme, au marché paneuropéen.

Grâce à Euronext, des synergies devraient permettre une réduction des coûts, toutes activités confondues, de 40 à 50 millions d'euros par an, soit environ 10%. Pour l'investisseur belge, l'effet sera surtout bénéfique sur le marché des produits dérivés qui couvre en particulier les activités commerciales.

Ce projet est donc intéressant pour notre économie, nos entreprises et nos investisseurs, c'est pourquoi le PSC ne s'y opposera pas.

Je souhaite cependant donner lecture d'une partie d'un e-mail envoyé à plusieurs parlementaires par des professionnels du secteur, réunis dans la *Belgian association for financial independance* : « La perte de la capacité de financement de l'économie belge, offerte par une bourse nationale, est le plus grand danger représenté par cette fusion. En effet, une telle concentration dirigera encore plus l'attention des investisseurs sur les *blue chips* et les sociétés belges ne feront pas partie de cette catégorie : Fortis ne sera que le numéro 27 sur la liste Euronext et seulement 9 des 100 premières sociétés seront belges. La cotation sur une bourse élargie n'amènera pas une liquidité accrue pour les sociétés belges, mais elle aboutira à des cours de bourse plus bas et donc à une capacité de financement diminuée, à cause du manque d'attention des investisseurs pour le n° 976 d'une liste de cours artificielle. L'exemple de Petrofina, cotée en Bourse de New York – la plus grande du monde – montre le résultat d'un manque d'attention pour une « petite » société belge. »

aanvaardbaar. Het gaat hier om onzorgvuldige wetgeving. Ik vind dat artikel 77 en artikel 4 van de Grondwet toepasselijk zijn en dat de tekst in die zin moet worden geamendeerd. Ik begrijp niet dat de regering deze objectieve argumentering naast zich zou neerleggen. Het zal niet leiden tot de val van de regering, het zal de werkzaamheden van de regering ook geenszins beïnvloeden. Integendeel, wij helpen de regering om ervoor te zorgen dat de financiële markten goed kunnen functioneren. We zorgen er ook voor dat ze niet wordt geconfronteerd met allerlei juridische procedures. Het gaat hier niet alleen om de incidentele procedure. We kunnen ook procedures in kort geding inleiden bij de Raad van State, die kunnen leiden tot de schorsing van de volmachtbesluiten. Dan kunnen ze niet worden toegepast, wat catastrofale gevolgen kan hebben. In een samenleving van onthaasting zou de regering zich aan constitutionele overhaasting hebben schuldig gemaakt. We moeten dus zorgen dat de regering niet met dit probleem wordt geconfronteerd. Daarom moeten onze amendementen worden aangenomen. Ik denk dat de Senaat daartoe wel zal besluiten, zodat we een constitutioneel zuivere tekst naar de Kamer kunnen terugzenden.

(Voorzitter: de heer Jean-Marie Happart, ondervoorzitter.)

De heer Michel Barbeaux (PSC). – *Euronext, dat moet uitmonden in een operationele fusie van de beurzen van Parijs, Amsterdam en Brussel, staat op de sporen. Dit ontwerp voert de noodzakelijke wettelijke aanpassingen inzake de Beurs van Brussel door.*

Volgens de heer Olivier Lefèvre komt Euronext tegemoet aan het probleem van de te kleine Belgische markt. Het overkoepelt het centrum van Euroland en moet op termijn de gehele Europese markt bestrijken. Deze synergie moet ook leiden naar een kostenbesparing van 40 à 50 miljoen euro per jaar of ongeveer 10%. Voor de Belgische investeerder zal het effect vooral voordelig zijn voor de markt van de afgeleide producten. Aangezien dit project gunstig is voor onze economie, onze ondernemingen en investeerders, zal de PSC zich er niet tegen verzetten.

In een aan verschillende parlementsleden verzonden e-mail van de Belgian association for financial independance staat: "Het verlies aan financieringsmogelijkheden voor de Belgische economie aangeboden via een nationale beurs vormt het grootste gevaar van deze fusie. Een dergelijke concentratie zal immers de aandacht van de investeerders nog meer vestigen op de blue chips en de Belgische bedrijven behoren daar niet toe. Fortis zal slechts op de 27ste plaats van Euronext staan en slechts negen van de eerste honderd bedrijven zullen Belgisch zijn. De quotering op een grotere beurs zal niet leiden tot een hogere liquiditeit voor de Belgische bedrijven, maar wel tot lagere beurskoersen en dus een verminderde financieringscapaciteit ingevolge het gebrek aan belangstelling van investeerders voor de nummer 976 van een artificiële koerslijst. Het voorbeeld van Petrofina, dat op de beurs van New-York, de grootste ter wereld, wordt gequoteerd, illustreert het gebrek aan belangstelling voor een "klein" Belgisch bedrijf."

Ik kende graag de reactie van de minister van Financiën op de vrees van deze beroepsmensen.

De Raad van State had een reeks opmerkingen over de

Je serais heureux d'entendre la réaction du ministre des Finances face aux craintes exprimées par ces professionnels.

Pour en revenir au projet proprement dit, le Conseil d'État a émis une série de remarques qui contestent le caractère constitutionnel de certaines dispositions. C'est ainsi que le projet délègue à une société de bourses de valeurs mobilières le pouvoir d'échelonner des amendes en fonction de la gravité des infractions. Comme le rappelle le Conseil d'État, ce pouvoir relève du législateur.

On peut encore comprendre le souci de souplesse dont il faut faire preuve en confiant à la société de bourses le soin de régler la discipline et de déterminer le montant des amendes. Mais pourquoi refuser que ces amendes fassent l'objet non seulement d'une approbation ministérielle mais aussi d'une confirmation par la loi dans les six mois, comme l'a proposé un amendement que j'ai déposé ? En effet, de toute façon, le gouvernement doit venir devant le Parlement pour une loi confirmant une série d'arrêtés royaux à prendre en exécution de cette loi.

Deux autres amendements que je dépose à nouveau en séance publique visent à donner une plus grande sécurité juridique à diverses dispositions de la loi sur lesquelles le Conseil d'État a émis des remarques. Si ces amendements sont approuvés – je m'adresse aux parlementaires de la majorité –, nous voterons ce projet de loi. Sinon, nous nous abstenons.

M. Didier Reynders, ministre des Finances. – *J'ai déjà fourni quelques réponses au sujet des amendements non seulement en commission du Sénat mais aussi à la Chambre et même dans l'exposé des motifs du projet. Je répéterai deux points.*

Tout d'abord, ce projet ne porte selon nous sur aucune matière bicamérale. Je renvoie à ce propos à la page 18 de l'exposé des motifs. Les modifications n'ont pas trait aux cours et tribunaux, il y a seulement quelques modifications relatives à des collègues administratifs. Par conséquent, ce projet ne comporte aucune matière bicamérale.

Je répète ensuite ce que j'ai déjà dit à propos de l'article 4 de ce projet. Il n'y a aucune contradiction avec la législation linguistique. J'ai répondu sur ce point en commission, à la Chambre et dans l'exposé des motifs à la page 12. C'est pourquoi j'estime qu'il est inutile de répéter ceci en séance plénière du Sénat.

Je dirai à M. Barbeaux que j'ai, comme lui, pris connaissance d'un certain nombre d'avis d'experts, de spécialistes, d'acteurs de terrain. Certains d'entre eux s'inquiétaient, voici quelques mois, de voir disparaître la place financière de Bruxelles.

Un expert doit toujours justifier son expertise. Je n'aurai pas la cruauté d'aller relire ce que certains d'entre eux ont écrit ou dit, il y a quelque temps, à propos de l'évolution de la place financière bruxelloise.

A travers ce projet – et j'ai cru comprendre que tout le monde était d'accord sur ce point –, nous ne nous lançons pas dans une opération destinée à sauver les meubles, mais plutôt à renforcer la place financière belge. Je peux comprendre les remarques de certains intervenants en commission, notamment M. Vandenberghe, sur la progression d'autres

mogelijke ongrondwettigheid van sommige bepalingen van het ontwerp. Aldus delegeert het ontwerp aan een beursvennootschap de macht om de zwaarte van boeten aan te passen aan de zwaarte van de inbreuk. De Raad van State herinnert eraan dat dit een bevoegdheid van de wetgever is. Men moet de nodige soepelheid aan de dag leggen door aan een beursvennootschap de tucht en de hoogte van de boeten toe te vertrouwen. Maar waarom weigert men deze boeten afhankelijk te maken van een ministeriële goedkeuring en een bekrachtiging door een wet binnen de zes maanden, zoals ik in een amendement voorstel? De regering moet toch ook voor het Parlement verschijnen met een wet die koninklijke besluiten bekrachtigt.

Twee andere amendementen die ik opnieuw in openbare vergadering indien, beogen een grotere rechtszekerheid te geven aan verschillende bepalingen waarover de Raad van State opmerkingen had. Indien deze amendementen worden aangenomen, zullen wij het ontwerp goedkeuren, zo niet zullen we ons onthouden.

De heer Didier Reynders, minister van Financiën. – Ik heb al een paar antwoorden gegeven in verband met de amendementen, niet alleen in de senaatscommissie, maar ook in de Kamer en zelfs in de memorie van toelichting bij het ontwerp. Ik herhaal twee punten.

Ten eerste, dit ontwerp betreft naar onze mening geen bicamerale materie. Ik verwijs terzake naar p.18 van de memorie van toelichting. De wijzigingen hebben geen betrekking op hoven of rechtbanken, er zijn alleen een aantal wijzigingen met betrekking tot administratieve colleges. Bijgevolg bevat dit ontwerp geen bicamerale materie.

Ten tweede herhaal ik ook wat reeds werd gezegd over artikel 4 van dit ontwerp, namelijk dat er geen contradictie is met de taalwetgeving. Ik heb op dit punt geantwoord in de commissie, in de Kamer en ook in de Memorie van Toelichting op p. 12. Daarom denk ik dat het niet nodig is om dit opnieuw te herhalen in de plenaire vergadering van de Senaat.

Zoals de heer Barbeaux heb ik het advies van een aantal deskundigen en specialisten ingewonnen. Enkele maanden geleden vreesden sommigen onder hen dat Brussel als financieel centrum geheel zou verdwijnen en de verslagen die ik toen onder ogen kreeg, waren dan ook uiterst pessimistisch.

Ik denk dat iedereen het er wel over eens is dat het doel van dit ontwerp niet is alsnog te redden wat er te redden valt, doch veeleer het Belgische financiële centrum te versterken. Ik heb begrip voor wat sommige commissieleden hebben gezegd over de vooruitgang die elders in Europa wordt geboekt, bijvoorbeeld wat de samenwerking tussen Londen en Frankfurt betreft. Wij hopen zelfs nog sneller te werk te gaan en in de toekomst beurzen als die van Milaan, Madrid of zelfs beurzen van buiten Europa bij het Euronext-project te betrekken.

projets en Europe, entre Londres et Francfort, par exemple. Nous espérons même aller plus vite que ces projets et peut-être intégrer à l'avenir, dans le projet Euronext, des bourses comme celles de Milan, de Madrid, voire des bourses extra-européennes.

Il me semble que ce projet va dans le sens d'un renforcement de la capacité, pour nos entreprises, de s'adresser au marché des capitaux et, pour nos investisseurs, d'avoir aussi accès à l'investissement au sein des entreprises.

En outre, je voudrais remercier le Sénat pour son intention d'approuver le premier projet à l'unanimité et pour son adhésion unanime à l'objectif du deuxième projet, même si les moyens sont contestés.

Je voudrais aussi saluer trois évolutions que j'ai entendues dans ce débat.

La première concerne la situation budgétaire. Il y a quelques mois, lorsque j'ai proposé d'entamer la suppression de la cotisation de crise, des voix se sont élevées au sein de plusieurs groupes pour me mettre en garde contre le danger d'une utilisation excessive des moyens budgétaires, en raison des incertitudes du futur. J'entends aujourd'hui que nous devrions aller plus vite et probablement adopter des amendements qui coûteraient plus cher, dans le cadre du projet. Je peux peut-être rassurer ou inquiéter les mêmes intervenants. Ce matin, le Conseil supérieur des Finances nous a remis son analyse sur les besoins de financement. Même avec cette suppression complète de la cotisation complémentaire de crise, de larges marges sont présentes. Je crains, monsieur Barbeaux, que le CEPESS ne doive revoir sa copie. En tout cas, le Conseil supérieur des Finances va manifester dans une tout autre voie.

Je vous rassure, nous donnerons à nouveau, à la rentrée, la priorité à certains thèmes – je suis heureux que vous en évoquiez quelques-uns –, dont, bien entendu, la réforme fiscale.

La deuxième évolution que je constate concerne justement cette réforme fiscale. Je suis très heureux d'être de plus en plus poussé dans le dos pour aller vers la suppression des discriminations entre mariés, cohabitants et isolés. Je suis très heureux de constater qu'après de longues années de maintien de ces discriminations dans notre droit fiscal, la plupart des groupes, y compris ceux dont sortaient les différents ministres des Finances précédents, soutiennent maintenant l'idée qu'il faut vraiment mettre fin à ces discriminations. Je puis vous rassurer. Si malheureusement, nous continuons à appliquer la globalisation qui figure dans la loi aujourd'hui en ce qui concerne la suppression de la cotisation complémentaire de crise, dès le début du mois de septembre, lorsque je déposerai les projets de réforme fiscale, la suppression de l'ensemble des discriminations figurera évidemment à l'ordre du jour, que ces discriminations jouent, aujourd'hui, à l'avantage des couples mariés ou des cohabitants. Je vous rappelle que certaines discriminations jouent en effet à l'avantage des couples mariés.

La troisième évolution – je l'ai déjà évoquée tout à l'heure – est celle qui concerne les marchés financiers. Il y a quatre à cinq mois, jusqu'au mois de mars de cette année en tout cas, j'étais essentiellement interrogé dans les assemblées sur la question de savoir s'il n'était pas dangereux de laisser la

Ik meen dat het ontwerp onze bedrijven meer mogelijkheden biedt om een beroep te doen op de kapitaalmarkt en de investeerders toegang verleent tot investeringen in het bedrijfsleven.

Ik dank de Senaat voor zijn voornemen om het eerste ontwerp unaniem goed te keuren en voor zijn unanieme steun aan de doelstelling van het tweede ontwerp, ook al worden de middelen betwist.

In dit debat heb ik met genoeg drie evoluties waargenomen.

De eerste evolutie betreft de budgettaire situatie. Toen ik enkele maanden geleden de afschaffing van de crisisbijdrage in het vooruitzicht stelde, waarschuwde men mij vanuit verschillende fracties dat omzichtig moest worden omgesprongen met de beschikbare middelen. Nu gaan er zelfs stemmen op om in het kader van dit ontwerp sneller te werk te gaan, wat dus ook duurder zou uitvallen. Vanochtend heb ik de analyse van de Hoge Raad voor Financiën ontvangen over de financieringsbehoeften. Zelfs indien de bijkomende crisisbelasting volledig wordt afgeschaft, is de marge voldoende groot en Cepess moet zijn studie dus enigszins herzien, vrees ik.

Een tweede evolutie stel ik vast op het vlak van de fiscale hervorming. Ik ben blij dat ik steeds meer aangespoord wordt om de discriminatie tussen gehuwden, samenwonenden en alleenstaanden weg te werken. Spijtig genoeg blijft de huidige globalisatie van toepassing in verband met de afschaffing van de bijkomende crisisbelasting, maar in september zal de afschaffing van alle discriminaties, in welke richting ook, hoog op de agenda staan bij de indiening van de ontwerpen inzake de fiscale hervorming.

De derde evolutie speelt zich af op de financiële markten. Tot voor kort werd ik vooral geïnterpelleerd over de vraag of het niet gevaarlijk was de Brusselse beurs verder te laten verzwakken zodat het gevaar bestond dat ze zou verdwijnen. Nu stel ik vast dat de voorgestelde maatregelen met het oog op het rechte trekken van de situatie vrij veel steun krijgen en de kritiek vooral gaat over de manier waarop dit doel kan worden bereikt.

Ik wil de heer Vandenberghe geruststellen. Ik vermoed dat u misschien denkt dat de financiële markten de gedragslijn van de minister van Financiën bepalen. Precies om het tegendeel te bewijzen, werden ontwerpen bij het parlement ingediend en komen wij verantwoording afleggen voor de assemblees. Daarom heb ik ook benadrukt dat alle besluiten, ook die welke niet door het parlement hoeven te worden bevestigd, ter informatie zullen worden voorgelegd en bij de bevoegde Kamer- en Senaatscommissies zullen worden ingediend.

Mijnheer Vandenberghe, ik geef u een klein voorbeeld. Onlangs hebben wij de Hoge Raad voor de Financiën geïnstalleerd. De betrekkingen met de financiële wereld waren zo bijzonder dat, toen ik wilde weten wie het secretariaat ervan waarnam, dit een lange zoektocht werd naar een ongepubliceerd besluit, waarvan ik het bestaan uiteraard niet kende. Dit soort van situaties willen wij in de toekomst vermijden, in de hoop dat dit het imago van de Belgische financiële markten ten goede zal komen.

Ik dank u nogmaals voor de vlotte samenwerking en hoop dat wij op die manier het hoofd zullen kunnen bieden aan de

bourse de Bruxelles dériver, de la laisser s'affaiblir et presque disparaître. Je constate maintenant que les reproches portent surtout sur la manière dont on pourrait rédiger un projet de loi lui permettant de sortir enfin du marasme dans lequel elle semblait sombrer. Je me réjouis de cette évolution. Je suis heureux que l'on souhaite vraiment que le projet aboutisse. Je voudrais simplement rassurer M. Vandenberghe. Je ne sais pas quelle était la pratique des relations entre le gouvernement, la majorité et les marchés financiers ces dernières années. Je peux comprendre qu'en fonction de l'expérience que vous avez acquise ou des bruits que vous avez entendus pendant des années, vous puissiez penser que ce sont les marchés financiers qui dirigent pratiquement la manière dont le ministère des Finances se comporte. Je peux vous dire que c'est justement pour démontrer que nous ne travaillons pas dans cette voie que des projets ont été déposés au Parlement et qu'effectivement, nous sortons peut-être un peu du cadre feutré des cabinets ministériels pour venir nous expliquer devant l'assemblée. C'est par là que je terminerai, monsieur le président. C'est d'ailleurs pour cela que j'ai précisé que tous les arrêtés, même ceux qui ne doivent pas être confirmés par le Parlement, seront soumis aux assemblées pour information et présentés dans les commissions tant de la Chambre que du Sénat.

Pour ne prendre qu'un seul exemple, je vous dirai, monsieur Vandenberghe, que nous venons d'installer, il y a peu, le Conseil supérieur des Finances. Les relations avec ce monde des finances étaient tellement particulières, que lorsque j'ai voulu savoir qui en assumait le secrétariat, il a fallu attendre que l'on trouve enfin, après quelques mois, un arrêté ministériel, pris par mon prédécesseur, non publié, non soumis aux collègues, dont je ne connaissais évidemment pas l'existence. Nous tentons de faire disparaître ce type de pratiques et il est vrai que, même dans des matières touchant aux marchés financiers, nous travaillons en présentant les projets au Parlement, en présentant l'ensemble des textes aux assemblées parlementaires. J'espère que cela nous permettra de revaloriser aussi l'image de marque des marchés financiers belges à l'avenir.

Je vous remercie encore de la manière dont les assemblées ont accepté de travailler. Pour ce deuxième projet, je sais que c'est dans l'urgence. J'espère que cela nous permettra de répondre à de véritables problèmes d'avenir pour les marchés financiers belges.

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *Je remercie le ministre de sa participation à ce débat et des quelques réponses qu'il a données. Je reviendrai dans ma réplique sur quelques-uns des éléments qu'il a évoqués à propos du premier projet.*

La marge budgétaire qui permet l'élimination des discriminations entre couples mariés et concubins est le fruit de la politique d'austérité menée ces dernières années. On ne peut pas déclarer que rien n'a jamais été fait pour éliminer cette discrimination. En 1988, le décumul a été instauré. Notre système d'impôts, créé il y a quarante ans, se fonde sur l'idée fictive qu'il y a deux modes d'existence : celui des personnes mariées et celui des isolés. Il y a quarante ans, il était impensable que des personnes vivent ensemble sans être mariées. Aujourd'hui, seuls les catholiques sont obligés de se marier car la Constitution impose un mariage civil à ceux qui veulent se marier à l'église. Il en résulte que seuls les

problèmes waarmee de financiële markten in de toekomst zullen worden geconfronteerd.

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Ik dank de minister voor zijn deelname aan dit debat en voor zijn antwoord op een aantal vragen. Bij wijze van repliek wil ik ingaan op enkele elementen die hij heeft aangebracht in verband met het eerste ontwerp.

De budgettaire ruimte die ontstaat voor het wegwerken van de discriminatie tussen gehuwden en samenwonenden, vloeit voort uit het herstelbeleid dat tijdens de voorbije jaren werd gevoerd. Men kan ook niet zeggen dat er voorheen nooit iets werd gedaan om die discriminatie aan te pakken. In concreto werd in 1988 een belangrijk stuk van die discriminatie weggenomen door de decumulatie. Ons belastingstelsel, dat veertig jaar geleden werd gecreëerd, vertrok van het fictieve uitgangspunt dat er maar twee soorten levenssituaties bestaan: die van gehuwden en die van alleenstaanden. Veertig jaar geleden was het ondenkbaar dat mensen zouden samenwonen

catholiques subissent la sanction fiscale qui en découle.

La réforme fiscale de 1988 a éliminé en grande partie la discrimination. Le coût du décumul s'élève actuellement à 200 milliards. Il faut encore consentir un effort de 70 milliards. Si la volonté politique existe, cela peut se faire rapidement car les marges budgétaires existent.

Les personnes mariées peuvent faire usage du quotient conjugal, les concubins ne le peuvent pas. Notre point de vue est que ceux qui concluent un contrat légal de cohabitation doivent aussi pouvoir en faire usage. De cette manière, les personnes mariées et les concubins seront traités de la même façon. En revanche, nous ne sommes pas favorables à une individualisation complète du système d'impôt.

(Mme Sabine de Bethune, première vice-présidente, prend place au fauteuil présidentiel.)

J'en arrive au projet de loi relatif aux marchés financiers. Le groupe CVP l'aurait volontiers voté dans la mesure où il aurait pu renforcer la bourse de Bruxelles. Nous évoluons vers une bourse de Paris et des Pays-Bas, ce qui n'est pas un mauvais choix. Bruxelles n'est pas seulement située sur l'axe Paris-Amsterdam mais aussi sur l'axe Londres-Francfort. Nous avons opté pour le premier de ces deux axes, l'avenir nous dira si c'était le bon choix.

Si le texte de ce projet n'avait pas été si mal rédigé, nous l'aurions certainement voté. Si le Sénat veut sauver l'honneur, il ne peut pas le voter. Nous débattons souvent du rôle du Sénat en tant que chambre de réflexion. Dans quelle mesure est-il une chambre de réflexion ? Le Sénat joue-t-il suffisamment le rôle de Sénat des Communautés ? Doit-il être une seconde chambre politique ? Nous sommes d'accord sur un point : une deuxième chambre a pour mission de veiller à la qualité de la législation. Les fautes et imprécisions qui ont échappé à la première chambre doivent être rectifiées par la seconde chambre.

Certaines mesures du projet risquent de ne pas être appliquées et des conflits de procédure surgiront sans doute en raison de ces fautes. Cela peut avoir des conséquences même au-delà de nos frontières. On nous montrera du doigt s'il s'avère que des problèmes sont dus à la loi belge.

M. Vandenberghe a déjà indiqué que plusieurs parties de ce projet de loi sont de nature bicamérale et doivent être votées par les deux chambres.

Un tel oubli ne peut être rectifié par quelques lignes dans l'exposé des motifs. Si le Sénat laisse passer cela, il créera un précédent. Si on donne un doigt à la Chambre, elle nous prendra rapidement le bras et sans que nous nous en rendions compte, il ne restera plus rien du Sénat.

L'article 2 du projet de loi prévoit que l'article 7 de la loi de 1990 est abrogé. Dans l'article 30, on se réfère quand même encore à l'article 7. Le ministre se réfère à l'article 33 qui donne la possibilité au ministre, à n'importe quel moment, de

zonder te huwen. Vandaag zijn in wezen enkel de mensen die de katholieke godsdienst belijden, verplicht om te huwen, daar de Grondwet al wie kerkelijk wenst te huwen, verplicht vooraf een burgerlijk huwelijk te sluiten, waardoor alleen katholieken de fiscale bestraffing die daaruit voortvloeit, moeten ondergaan.

Met de fiscale hervorming van 1988 werd het grootste deel van die discriminatie opgeheven. De kostprijs van die decumulatie is op het ogenblik meer dan 200 miljard. Nu moet nog een inspanning van 70 miljard gebeuren. Als de politieke wil daartoe bestaat dan kan het snel gaan, want er is budgettaire ruimte.

Gehuwden kunnen op het ogenblik gebruik maken van het huwelijksquotiënt, samenwonenden kunnen dat nog niet. Ons standpunt is dat wie een wettelijk samenwoningscontract sluit ook de mogelijkheid moeten hebben om een beroep te doen op het huwelijksquotiënt. Zodoende worden gehuwden en samenwonenden op gelijke wijze behandeld. Van een volledige individualisering van het belastingstelsel zijn we in tegenstelling tot sommigen zeker geen voorstander.

(Voorzitter: mevrouw Sabine de Bethune, eerste ondervoorzitter.)

Dan kom ik bij het wetsontwerp met betrekking tot de financiële markten. De CVP-fractie had dit wetsontwerp graag goedgekeurd omdat het een versterking had kunnen betekenen voor de Brusselse beurs die er soms zeltogend bijligt. We gaan naar een beurs van Parijs en de Nederlanden, wat geen slechte keuze is. Brussel ligt echter niet alleen op de as Parijs-Amsterdam, maar ook op de as Londen-Frankfurt. We hebben gekozen voor de eerste as, de toekomst zal uitwijzen of dat de juiste keuze was.

Was de tekst van dit ontwerp niet zo slecht geredigeerd geweest, dan hadden we hem zeker goedgekeurd. Als de Senaat zijn eer in enige mate hoog wil houden, mag hij hem echter niet goedkeuren. We discussiëren vaak over de rol van de Senaat als reflectiekamer. In welke mate is hij een reflectiekamer? Komt de Senaat voldoende uit de verf als Senaat van de Gemeenschappen? Moet hij een tweede politieke kamer zijn? Over een punt zijn we het eens: een tweede kamer heeft in ieder geval tot taak toe te zien op de kwaliteit van de wetgeving. Fouten, onjuistheden en zaken die in de eerste kamer over het hoofd werden gezien, moeten in de tweede kamer worden rechtgezet.

Door de fouten in dit ontwerp zullen bepaalde maatregelen uit het ontwerp misschien niet kunnen worden uitgevoerd, en riskeren we proceduretwissen. Dat kan gevolgen hebben tot buiten de landsgrenzen. We zullen internationaal te kijk worden gezet als blijkt dat toekomstige problemen aan de Belgische wet te wijten zijn.

De heer Vandenberghe heeft reeds aangegeven dat verschillende delen van dit wetsontwerp bicameraal zijn en door beide kamers zouden moeten worden goedgekeurd. Een dergelijke vergetelheid kan niet met een paar zinnestelsels in een memorie van toelichting worden rechtgezet. Als de Senaat dit over zich heen laat gaan, zal het later als precedent worden gebruikt. Als je de regering een hand geeft, zal ze binnen de kortste keren een arm nemen en voor we het weten schiet er niets meer over van de Senaat.

faire entrer en vigueur tous les articles qui seront votés. En d'autres termes, il peut d'abord faire entrer l'article 30 en vigueur où l'on fait référence à l'article 7, et ensuite seulement l'article 2.

Ce serait encore possible dans ce cas-ci. Il y a cependant d'autres lois qui font aussi référence à l'article 7 de la loi de 1990 et il ne figure nulle part dans le projet que l'on modifie quelque chose aux autres articles qui font référence à l'article 7. Pour le ministre, cela ne pose pas davantage de problème puisque l'article 33 lui permet de déterminer quand les différents articles entrent en vigueur. Il a donc encore le temps de nous servir une nouvelle loi en octobre qui prévoit les adaptations nécessaires. S'il y a une nouvelle loi en octobre, il me paraît plus que logique d'y intégrer la référence à l'article 7.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Ce serait plus efficace.*

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *On aurait plus de temps, on réfléchirait plus sérieusement et on pourrait mieux tenir compte des avis du Conseil d'État et peut-être même de nos remarques. Mais non, l'article 2 qui ne peut quand même pas entrer en vigueur, ne peut être supprimé.*

J'en arrive à l'article 4. J'ai déjà connu beaucoup de choses en matière de pouvoirs spéciaux, mais plus encore avec ce gouvernement-ci qu'avec le précédent. Pourtant, ce gouvernement voulait faire table rase de l'ancien régime. Je constate seulement qu'il dérive vers des formes extrêmes de l'ancien régime car il demande des pouvoirs spéciaux pour adapter la législation linguistique. Cela ne s'est jamais produit dans le passé. On fait la comparaison avec la Sabena. Dès le moment où une entreprise publique est privatisée, il est logique qu'on lui applique la loi sur l'emploi des langues en usage dans les entreprises. Mais il y a pire. On prévoit des collèges disciplinaires et toutes sortes de conseils qui en font plus que ce qu'on attend d'une entreprise privée normale et qui font aussi autorité à l'extérieur. Là aussi, le gouvernement fait fi de la législation linguistique et la modifie par pouvoirs spéciaux pour permettre de traiter des affaires en anglais. Paris va-t-il aussi instaurer l'anglais comme langue usuelle ? Je n'en crois rien et je ne comprends pas pourquoi nous ne nous en tenons pas à la loi linguistique. Si cette adaptation est absolument nécessaire, menons un débat approfondi à ce sujet sur la base d'un projet de loi qui clarifie la nouvelle réglementation linguistique.

Selon l'article 33, le ministre a l'éternité devant lui pour faire entrer ou non en vigueur les dispositions que nous devons voter à la hâte en six jours au Sénat. Cela peut donc se faire demain, la semaine prochaine ou dans dix, vingt ou cinquante ans.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Le gouvernement éternel.*

Artikel 2 van het wetsontwerp bepaalt dat artikel 7 van de wet van 1990 wordt opgeheven. In artikel 30 wordt echter nog naar dat artikel 7 verwezen. De minister verwijst naar artikel 33 dat de minister de mogelijkheid biedt om alle artikelen die zullen worden goedgekeurd op om het even welk ogenblik in werking te laten treden. Met andere woorden hij kan eerst artikel 30 waarin naar artikel 7 wordt verwezen, in werking laten treden en pas later artikel 2.

Voor dit geval zou dat nog kunnen. Er zijn echter nog andere wetten, onder andere de wet in verband met de bewijswaarde van beursattesten, die ook verwijzen naar artikel 7 van de wet van 1990. Nergens in het ontwerp dat we nu bespreken, staat echter dat er iets gewijzigd wordt in de andere artikelen die naar artikel 7 verwijzen. Ook dat is volgens de minister geen probleem, vermits hij volgens artikel 33 kan bepalen wanneer de verschillende artikelen in werking treden. Hij heeft dus nog de tijd om ons in oktober een nieuwe wet voor te schotelen voor alle nodige aanpassingen. Als er in oktober toch een nieuwe wet komt, dan lijkt het meer dan logisch de verwijzing naar artikel 7 op te nemen in die nieuwe wet.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – *Dat zou efficiënter zijn.*

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – *Dan kan er meer tijd worden uitgetrokken, ernstiger worden nagedacht en meer rekening worden gehouden met de adviezen van de Raad van State en misschien zelfs met onze opmerkingen. Maar neen, artikel 2 dat toch niet in werking kan treden, uit de wet schrappen kan niet.*

Ik kom dan bij artikel 4. Op het vlak van volmachten heb ik al veel meegemaakt, meer echter met de huidige regering dan met de vorige. Nochtans wilde de huidige regering komaf maken met het ancien régime. Ik stel alleen vast dat ze afglijdt naar de ergste vormen van ancien régime, want ze vraagt volmachten om de taalwetgeving aan te passen. Dat is in het verleden nooit gebeurd. Er wordt de vergelijking gemaakt met Sabena. Op het ogenblik dat een overheidsbedrijf wordt geprivatiseerd, is het logisch dat men de wet op het taalgebruik in het bedrijfsleven van toepassing verklaart. Nu gebeurt er echter meer. Er worden tuchtcolleges en allerlei raden opgericht die meer doen dan wat van een normaal privé-bedrijf wordt verwacht en die ook naar buiten toe een waarde hebben en eigenlijk een zekere autoriteit hebben. Ook daarbij legt de regering de taalwetgeving naast zich neer, wijzigt ze deze bij volmacht om het mogelijk te maken zaken in het Engels af te handelen. Zal Parijs ook het Engels als voertaal invoeren? Daar geloof ik niets van en ik begrijp niet waarom we ons niet aan de taalwet kunnen houden. Als deze aanpassing dan toch absoluut noodzakelijk is, laten we er dan een grondig debat over voeren op basis van een wetsontwerp dat de nieuwe taalregeling duidelijk maakt. Dit regelen met een volmacht overtreft mijn wildste fantasieën.

Volgens artikel 33 heeft de minister de eeuwigheid om de bepalingen die we haastig en holderdebolder in zes dagen door de Senaat jagen, al dan niet in werking te laten treden. Dat kan dus morgen of volgende week zijn, maar ook over tien, twintig, vijftig jaar.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – *Het eeuwigdurende kabinet.*

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *Si justifié que soit le projet sur certains points, nous ne pouvons marquer notre accord sur cette façon de faire si nous voulons garder quelque crédibilité en tant que chambre de réflexion. J'espère que nos collègues pourront marquer leur accord sur certaines de nos objections.*

– **La discussion générale est close.**

Discussion des articles

(Pour le texte adopté par la commission des Finances et des Affaires économiques, voir document 2-526/4.)

Mme la présidente. – L'article 1er est ainsi libellé :

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

À cet article, MM. Caluwé et Vandenberghe proposent l'amendement n° 14 (voir document 2-526/7) ainsi libellé :

Compléter cet article par les mots « à l'exception des articles 4, §2, et 23 ».

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Le ministre me paraît sceptique. Je vais donc répéter mes arguments. L'article 77 règle des matières bicamérales. Je fais référence à un document rédigé, en 1995, par les services de la Chambre et du Sénat, en collaboration avec le cabinet du Premier ministre. Ce document, qui a fait l'objet d'un consensus entre la Chambre, le Sénat et le gouvernement, précise quelles sont les matières bicamérales. Selon ce document, les travaux préparatoires relatifs à l'article 77 indiquent que seuls les cours et tribunaux ordinaires sont visés par le concept d'organisation judiciaire. Cette interprétation est confirmée par le fait que les juridictions administratives et disciplinaires sont mentionnées ailleurs sur la liste des matières intégralement bicamérales.*

Je ne fais que demander l'interprétation correcte de l'article 77.

Je ne comprends pas l'entêtement du gouvernement. Cela frise la stupidité. La lecture de tous les documents en la matière ne laisse planer aucun doute : les collègues disciplinaires font partie des matières bicamérales. Cette discussion n'a jamais été menée dans le passé parce que la loi a été votée sous l'ancien régime bicaméral. C'est d'ailleurs la première fois que nous sommes confrontés à ce problème.

Les arguments juridiques sont incontestables mais les arguments pratiques le sont encore plus quand on pense aux abus que pourrait entraîner une interprétation différente de l'article 77 de la Constitution.

Le gouvernement réclame des pouvoirs spéciaux. Par le biais de lois de pouvoirs spéciaux, il va modifier le statut linguistique des collègues disciplinaires pour permettre le déroulement de la procédure en anglais. Pourquoi nous sommes-nous battus, durant toutes ces années, pour l'interprétation du concept de « région linguistique » visé à l'article 4 de la Constitution ?

Si les bourses de Bruxelles et de New York fusionnaient, pourrait-on plaider en néerlandais à New York ? Pourquoi ne doit-on pas, à Bruxelles, connaître les langues officielles de la

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Hoe terecht de inhoud van dit ontwerp op een aantal punten ook is, deze gang van zaken is niet meer goed te keuren, als we tenminste als bezinningskamer nog enige waarde willen behouden. Ik hoop dat onze collega's het althans met een aantal van onze bezwaren eens kunnen zijn.

– **De algemene bespreking is gesloten.**

Artikelsgewijze bespreking

(Voor de tekst aangenomen door de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden, zie stuk 2-526/4.)

De voorzitter. – Artikel 1 luidt:

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Op dit artikel hebben de heren Caluwé en Vandenberghe amendement nr. 14 ingediend (zie stuk 2-526/7) dat luidt:

Dit artikel aanvullen met de woorden “met uitzondering van artikelen 4, §2 en 23”.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – De minister lijkt nogal sceptisch, daarom wil ik wel nog even mijn argumenten herhalen. In artikel 77 worden bicamerale materies geregeld. Ik verwijs naar een document, opgesteld in tempore non suspecto, meer bepaald een nota die in 1995 werd opgesteld door de diensten van Kamer en Senaat, in samenwerking met het kabinet van de eerste minister. In dit document, waarover een consensus werd bereikt tussen de Kamer, de Senaat en de regering, staat welke materies precies bicameraal zijn. Onder artikel 77, ten derde en ten negende staat: “uit de voorbereidende werken van artikel 77 blijkt dat enkel de gewone hoven en rechtbanken worden bedoeld met het begrip rechtelijke organisatie. Deze interpretatie wordt bevestigd door het feit dat het Arbitragehof en de afdeling administratie van de Raad van State elders in de lijst van volledig bicamerale aangelegenheden voorkomen. De administratieve rechtscolleges en de tuchtrechtcolleges vallen niet onder het begrip rechtelijke organisatie omdat ze elders voorkomen in de lijst van de volledige bicamerale aangelegenheden.” In voetnoot 3 staat: “Zie artikel 77, eerste lid, ten derde van de Grondwet, in de mate dat dit artikel verwijst naar de artikelen 145 en 146 van de Grondwet.” Iedereen was het met die nota eens, ook de Parti Socialiste en de Socialistische Partij. Ik vraag nu gewoon de toepassing van iedere zindelijke interpretatie van artikel 77.

Ik begrijp de koppigheid van de regering niet. Ik kan best begrijpen dat men af en toe koppig is, soms is men daartoe verplicht. Koppig blijven echter tegen beter weten in en als men met alle mogelijke middelen doet inzien dat men koppig is en men blijft koppig, dan wordt men dom.

Ik kan enkel voor mezelf spreken, maar als men alle documenten naleest, het verslag Erdman over de interpretatie van artikel 70, alle commentaren, de adviezen van de Raad van State over de interpretatie van artikel 77, het basisadvies van 1995, kan er geen twijfel over bestaan dat tuchtrechtelijke colleges onder de bicamerale materie vallen. Die discussie werd vroeger niet gevoerd omdat de wet was gestemd onder het oude bicamerale systeem van de Senaat. We worden overigens voor het eerst met dit probleem geconfronteerd.

région pour plaider ?

On crée ici un dangereux précédent : un étranger peut continuer à utiliser sa langue maternelle. Cela devient la règle même dans les procédures judiciaires. Les conclusions et les jugements doivent aussi, le cas échéant, être établis en anglais. Cela pose un problème en matière de publicité des jugements. En effet, nos concitoyens ne sont pas obligés de connaître l'anglais, certainement pas lorsqu'il s'agit de déontologie financière. S'ils veulent prendre connaissance des décisions juridiques, ils devront s'adresser à un service de traduction.

M. Didier Reynders, ministre des Finances. – *Je pense avoir répondu de manière convaincante aux remarques de M. Vandenberghe.*

Morgen kan de regering bijvoorbeeld, via volmachtbesluiten die alleen door de Kamer zullen worden gestemd, optioneel bicamerale tuchtcolleges inrichten voor de Senatoren. Zouden de senatoren het daarmee eens zijn? Het is toch niet denkbaar dat men dergelijke interpretaties van de Grondwet zou aanvaarden. De argumenten in rechte zijn onbetwistbaar, maar de argumenten in feite zijn dat nog veel meer als men ziet welke misbruiken van een andere interpretatie van artikel 77 van de Grondwet mogelijk zijn.

De regering vraagt volmachten. De heer Van Krunckelsven was hier nog niet toen ik het probleem van de taalwetgeving aan de orde stelde; misschien heeft hij toch nog een Vlaamse reflex en kan hij op het laatste ogenblik nog zijn invloed doen gelden. Via volmachtwetten zal men het taalstatuut van tuchtcolleges wijzigen om toe te laten dat de procedure in het Engels verloopt. Waarom hebben we al die jaren gevochten voor de interpretatie van het begrip "taalgebied" van artikel 4 van de Grondwet? Dat betekent niet de beschrijving waar een feitelijke taal kan gesproken worden, maar waar de wettelijk voorziene talen moeten gesproken worden. Indien men toestaat dat de taalwetgeving door volmachtbesluiten wordt gewijzigd en een taal wordt ingevoerd in officiële instanties die niet de wettelijke taal is die in de Grondwet is voorzien, betekent zulks dat men nu bij volmachtbesluit kan bepalen dat in Vlaanderen Engels wordt gesproken.

Als er een fusie zou zijn van de beurzen van Brussel en New York, zou men dan in New York in het Nederlands mogen pleiten? Waarom moet men in Brussel niet de officiële talen kennen als men hier wil pleiten?

Hier wordt een heel gevaarlijk precedent gecreëerd: een buitenlander mag in België zijn eigen taal blijven gebruiken, hij moet zich niet aanpassen of een van de landstalen spreken. Zelfs in gerechtelijke procedures is dat vanaf nu de regel. De conclusies en de vonnissen moeten desgevallend ook in het Engels worden opgemaakt. Dat stelt zelfs een probleem inzake de openbaarheid van de rechtspraak, aangezien onze burgers niet verplicht zijn Engels te spreken, zeker niet wanneer het over financiële deontologie gaat. Als ze kennis willen nemen van de vonnissen en gerechtelijke beslissingen, zullen ze zich tot een tolkdienst moeten richten.

Toegegeven, ik overdrijf hier een beetje om de aandacht van de collega's vast te houden, maar ik doe dat om er op te wijzen dat hier iets gebeurt dat onvoorstelbaar was in het parlement uit de tijd dat hier nog enige Vlaamse reflex aanwezig was. Vandaag is het echter zoals tekenaar Royer in *Le Soir* van maandag illustreerde: de Vlaamse leeuw slaapt. Niet alleen de leeuw van Waterloo, maar ook de Vlaamse Leeuw slaapt, terwijl de VU, die de regering Dewael aan de vereiste meerderheid helpt, staat toe te kijken. Royer tekent Di Rupo gesierd met mooie pluimen, gezeten op de Vlaamse Leeuw, met naast hem Patrick Dewael die hem zegt: "Vous pouvez le caresser, il dort." De Vlaamse Leeuw is ingedommeld en dit blijktbaar voor een lange winterslaap, want indien er nog enige Vlaamse reflex zou zijn, zou men in opstand komen tegen deze toch fundamentele wijziging van de grondwet.

De heer Didier Reynders, minister van Financiën.

– Mevrouw de voorzitter, ik denk niet dat de leeuw slaapt. De opmerkingen van de heer Vandenberghe meen ik al afdoende

Mme la présidente. – L'article 2 est ainsi libellé :

L'article 7 de la loi du 4 décembre 1990 relative aux opérations financières et aux marchés financiers, modifié par la loi du 6 avril 1995, est abrogé.

MM. Caluwé et Vandenberghe proposent de supprimer cet article (amendement n° 2, voir document 2-526/2).

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *J'ai déjà expliqué pourquoi le groupe CVP avait déposé cet amendement : le ministre veut que nous votions sur un article qui ne peut pas entrer en vigueur tant que nous n'aurons pas adopté une loi qui évite que la suppression de cet article n'ait des conséquences négatives pour d'autres dispositions. Si nous voulons maintenir la qualité de notre législation, nous ne pouvons pas laisser passer ce genre de dispositions.*

Mme la présidente. – L'article 4 est ainsi libellé :

Un article 6bis, rédigé comme suit, est inséré dans la loi du 6 avril 1995 précitée :

« Art. 6bis. — §1er Les lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative ne sont applicables aux sociétés ou autres entités de droit privé organisant des marchés d'instruments financiers que dans les limites fixées à l'article 52 de ces lois.

§2. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, prendre des mesures particulières en vue de régler l'application des mêmes lois aux autorités de marché, conseils d'agrément des agents de change et commissions disciplinaires institués auprès de ces marchés et à la commission d'appel visée à l'article 24 pour tenir compte du caractère international de leur champ d'activité.

Un arrêté pris en vertu de l'alinéa 1er est censé n'avoir jamais produit d'effets s'il n'a pas été confirmé par la loi dans les six mois de sa date d'entrée en vigueur. ».

MM. Caluwé et Vandenberghe proposent de supprimer cet article (amendement n° 3, voir document 2-526/2).

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Nous demandons la suppression de l'article 4 parce que nous nous opposons aux pouvoirs spéciaux. Il s'agit ici d'une matière bicamérale. Cet article est contraire à l'article 4 de la Constitution.*

Mme la présidente. – M. Van Quickenborne propose également de supprimer cet article (amendement n° 13, voir document 2-526/6).

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Le groupe VU a disposé de si peu de temps pour étudier le projet qu'il a dû se concentrer sur la partie la plus importante.*

Le ministre prétend justifier les dispositions de l'article 4, §2 au moyen d'un principe similaire dans l'article 48 de la loi sur l'usage des langues et du précédent que constitue l'affaire

te hebben beantwoord.

De voorzitter. – Artikel 2 luidt:

Artikel 7 van de wet van 4 december 1990 op de financiële transacties en de financiële markten, gewijzigd bij de wet van 6 april 1995, wordt opgeheven.

De heren Caluwé en Vandenberghe stellen voor dit artikel te schrappen (amendement nr. 2, zie stuk 2-526/2).

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Ik heb daarnet al toegelicht waarom de CVP-fractie dit amendement heeft ingediend: de minister wil ons laten stemmen over een artikel dat hij niet in werking kan laten treden zonder dat hij eerst een wet laat goedkeuren die voorkomt dat het schrappen van dat artikel negatieve gevolgen heeft voor andere bepalingen. Als we de kwaliteit van onze wetgeving willen hooghouden, dan mogen we dit soort van bepalingen niet laten passeren.

De voorzitter. – Artikel 4 luidt:

In voornoemde wet van 6 april 1995 wordt een artikel 6bis ingevoegd, luidende:

“Art. 6bis. — §1. De gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zijn enkel binnen de grenzen bepaald in artikel 52 van deze wetten van toepassing op de vennootschappen of andere entiteiten van privaat recht die markten voor financiële instrumenten organiseren.

§2. De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, bijzondere maatregelen treffen met het oog op de regeling van de toepassing van dezelfde wetten op de marktautoriteiten, de erkenningsraden voor effectenmakelaars en de tuchtcommissies opgericht binnen deze markten en op de commissie van beroep bedoeld in artikel 24, teneinde rekening te houden met het internationale karakter van hun werkterrein.

Een besluit dat krachtens het eerste lid wordt vastgesteld, wordt geacht nooit uitwerking te hebben gehad indien het niet bij wet is bekrachtigd binnen de zes maanden na de datum van zijn inwerkingtreding.”

De heren Caluwé en Vandenberghe stellen voor dit artikel te schrappen (amendement nr. 3, zie stuk 2-526/2).

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik zou hier het bekende citaat van Multatuli uit zijn rede tot de hoofden van Lebak kunnen aanhalen: ‘Ik weet dat ik vervelend word wanneer ik telkens opnieuw het onrecht aanklaag’. Voor een meer omstandige motivering van dit amendement verwijs ik naar mijn argumentatie voor het amendement bij artikel 1: we vragen de schrapping van artikel 4 omdat we ons verzetten tegen volmachtbesluiten, het gaat hier om een bi-camerale materie en het artikel is strijdig met artikel 4 van de grondwet.

De voorzitter. – De heer Van Quickenborne stelt eveneens voor dit artikel te schrappen (amendement nr. 13, zie stuk 2-526/6).

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Het was voor de VU-fractie geen sinecure om heel dit wetsontwerp grondig te bestuderen, mede door de snelheid waarmee het door het parlement wordt gejaagd. We hebben het verslag trouwens pas gisterenavond rond tien uur gekregen, samen met het verslag over de sociale programmawet. Dat bracht ons in een bijzonder moeilijke situatie, waardoor we ons op

BIAC-Belgocontrôle.

La grande différence par rapport à BIAC-Belgocontrôle, c'est qu'il s'agit de juridictions et de commissions disciplinaires mettant en péril l'indépendance et d'autres principes. En autorisant l'emploi d'autres langues que les langues nationales, nous nous aventurons sur un terrain glissant. Cela crée un précédent.

Notre amendement propose dès lors de supprimer cet article.

Le danger existe de voir cette soi-disant fusion réduire le contrôle exercé par le parlement par l'intermédiaire de la Commission bancaire et financière, notamment sur le délit d'initié.

Je propose de discuter de ce sujet à la rentrée.

de belangrijkste deel van het ontwerp hebben moeten concentreren.

De heer Vandenberghe heeft er reeds naar verwezen en ook mijn collega Bourguignon heeft in de Kamer over deze kwestie al de kat de bel aangebonden: het gaat hier om de toepassing van de taalwetgeving. De minister verwijst in zijn Memorie van Toelichting naar een gelijkaardig stelsel in artikel 48 van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken en naar het precedent dat op basis daarvan werd gecreëerd in de zaak BIAC-Belgocontrol. Daarmee meent hij de bepalingen van artikel 4, §2 te kunnen verantwoorden die het mogelijk maken om, bij volmacht aan de koning, een andere taal van degene die de taalwet voorschrijft, te laten gebruiken.

Het grote verschil met een systeem als bij BIAC-Belgocontrol is dat het in dit geval gaat om een jurisprudentiële zaak, met andere woorden om rechtscolleges, tuchtcolleges waar mensen de degens kruisen tegenover elkaar, waar een beslissing moet worden genomen en waar uiteindelijk de onafhankelijkheid en andere principes in het gedrang kunnen komen. We hebben dus te maken met tuchtcolleges die een beslissing moeten nemen die bindend zijn voor de partijen. Indien we door dit artikel zouden toelaten dat de taal die voor een tuchtcollege wordt gebruikt een andere taal kan zijn dan degene die is voorgeschreven, met name Nederlands, Frans of Duits, dan begeven we ons op glad ijs. Wat staat dan immers de minister nog in de weg om in andere tuchtcolleges, bijvoorbeeld de Orde van Advocaten, het gebruik van een andere taal toe te staan? De minister verduidelijkt in de Memorie van Toelichting: "het gebruik van het Nederlands of het Frans kan op vraag van de betrokkene steeds toegelaten zijn". De zaken worden volledig op zijn kop gezet. De minister maakt in de Memorie van Toelichting duidelijk dat het zijn bedoeling is om in hoofdzaak het Engels als voertaal te hanteren en het Nederlands en Frans er eventueel aan toe te voegen. Als de minister denkt de taalwetgeving met een volmacht te kunnen uitschakelen, dan creëert hij een precedent waarmee hij ten aanzien van alle andere tuchtcolleges een zelfde weg kan opgaan. In ons amendement wordt voorgesteld om dit artikel, dat niet zo dringend is dat het op 1 oktober in werking moet treden, te schrappen.

Het gevaar bestaat dat door de zogenaamde fusieoperatie van dit wetsontwerp - het gaat overigens niet om een strikte fusieoperatie - de controle die het parlement uitoefent via de Commissie voor Bank-en Financieuzen, verkleint. Ik denk onder meer aan de problematiek van het misbruik van voorkennis. In België wordt veel misbruik gemaakt van voorkennis om de prijzen kunstmatig te beïnvloeden. Vreest de minister niet dat door deze operatie, waarbij de hoofdmoot van aandelen verhuist naar de Beurzen in Amsterdam en Parijs, de politieke controle op het misbruik van voorkennis en op de wetgeving betreffende de controleparticipatie niet meer effectief zal zijn? Indien de minister het tegendeel kan garanderen, des te beter. Het valt echter niet te ontkennen dat de politieke controle die we tot nu toe over de Beurs hadden, vervaagt en dat ze wordt overgeheveld naar een hogere instantie. Het raam waarbinnen dit zal gebeuren, zal afhangen van de goodwill van de regering. Er kan immers worden opgetreden met volmachten. Daarom dienen wij dit principieel, fundamenteel amendement in. Wij stellen voor om artikel vier weg te laten. Wij pleiten ervoor om in het

Mme la présidente. – À l'amendement n° 3 MM. Caluwé et Vandenberghe proposent l'amendement subsidiaire n° 15 (voir document 2-526/7) ainsi libellé :

À l'article 6bis §2, alinéa 1er, proposé, supprimer les mots « et commissions disciplinaires instituées auprès de ces marchés et à la commission d'appel visée à l'article 24 ».

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Nous pensons que la phrase qui se réfère aux commissions disciplinaires doit être supprimée. C'est pourquoi nous déposons un amendement subsidiaire. Nous n'acceptons pas que la législation sur l'emploi des langues soit modifiée par une loi de pouvoirs spéciaux. Cet amendement, qui est en fait une proposition de compromis, veille à éviter que ces commissions utilisent une autre langue que le néerlandais ou le français.*

Comme l'a dit M. Van Quickenborne, l'affaire n'est pas urgente. Il n'existe encore aucune raison pour laquelle les collègues disciplinaires doivent subitement utiliser l'anglais. Les règles doivent d'ailleurs être précisées davantage.

Mme la présidente. – L'article 8 est ainsi libellé :

L'article 10 de la loi du 6 avril 1995 précitée, modifié par la loi du 10 mars 1999, est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 10. — §1er. La société d'une bourse de valeurs mobilières établit les règles des marchés qu'elle... organise, dénommées ci-après les « règles des marchés », en vue de régler :

1° les conditions et procédures d'admission, de suspension et d'exclusion des membres et autres intermédiaires intervenant directement ou indirectement sur les marchés en question ;

2° les obligations et interdictions applicables aux personnes

najaar een debat over dit onderwerp te voeren, des te meer daar deze materie niet dringend is. Ik vermoed dat er niet onmiddellijk na de oprichting op 1 oktober een tuchtzaak zal worden aanhangig gemaakt. De belangen zijn zo groot dat we het debat beter pas na het reces voeren. Ik vraag de collega's van de meerderheid met aandrang om dit amendement te steunen.

De voorzitter. – Op amendement nr. 3 hebben de heren Caluwé en Vandenberghe het subsidiair amendement nr. 15 ingediend (zie stuk 2-526/7) dat luidt:

In het voorgestelde artikel 6bis, §2, eerste lid, de woorden "en de tuchtcommissie opgericht binnen deze markten en op de commissie van beroep bedoeld in artikel 24" doen vervallen.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Indien de meerderheid van oordeel zou zijn dat artikel vier niet volledig kan worden geschrapt zijn wij van oordeel dat de zinssnede die verwijst naar de tuchtcommissies moet vervallen. Daarom dienen wij een subsidiair amendement in. We gaan niet akkoord om met een volmachtenwet de taalwetgeving te wijzigen, maar in ieder geval wordt met dit amendement verhinderd dat in de tuchtcommissies zelf een andere taal kan worden gebruikt dan het Nederlands en het Frans.

Dit subsidiaire amendement is een compromisvoorstel. Indien de meerderheid ons hoofdargument niet kan bijtreden, kunnen we het misschien eensgezind worden over dit subsidiair amendement. Wij doen een stap in de richting van de meerderheid, we wensen nu dat de meerderheid ook een stap doet. Dat maakt deel uit van de nieuwe debatcultuur. Ik zou het betreuren, zoals ik deze morgen reeds heb gezegd, dat de meerderheid het begrip nieuwe debatcultuur, dat spindokter. Slangen overal rondstrooit, in de vestiaires van de Senaat zou achterlaten zodra ze in het schitterend halfroond met de mooie plafonds komt, verdoofd door de pluchen zetels, en plots de kracht van de nieuwe debatcultuur verliest. Om het mogelijk te maken dat de meerderheid toch nog tegemoetkomt aan het standpunt van de oppositie, dienen wij het subsidiair amendement in.

Zoals collega Van Quickenborne reeds heeft gezegd, is er geen enkele dringende reden. Er bestaat nog geen rol bij de tuchtcolleges om plots het Engels te moeten gebruiken. De regels moeten trouwens nog verder worden geformuleerd. Ik meen dus dat dit amendement voldoende steun van de Senaat zal krijgen.

De voorzitter. – Artikel 8 luidt:

Artikel 10 van voornoemde wet van 6 april 1995, gewijzigd bij de wet van 10 maart 1999, wordt vervangen als volgt:

“Art. 10. — §1. De effectenbeursvennootschap bepaalt de regels van de markten die zij organiseert, hierna de “marktregels” genoemd, ter regeling van volgende materies:

1° de voorwaarden en procedures inzake toelating, schorsing en uitsluiting van de leden en andere tussenpersonen die rechtstreeks of onrechtstreeks op de betrokken markten tussenkomen;

2° de verplichtingen en verbodsbepalingen die gelden voor de personen bedoeld in 1°;

visées au 1° ;

3° la mise en œuvre et les modalités d'application des règles de conduite visées à l'article 36, §1er ;

4° les conditions et procédures d'inscription d'instruments financiers à la cote des marchés en question ou de leur admission aux négociations sur ceux-ci, de la suspension de leur négociation et de leur radiation ;

5° sans préjudice des règles établies en application de l'article 34 de la loi du 4 décembre 1990 précitée, les obligations et interdictions applicables aux sociétés dont les instruments financiers sont inscrits à la cote de l'un des marchés en question ou admis aux négociations sur un tel marché ;

6° l'organisation et le fonctionnement des marchés en question, y compris en matière de négociation des ordres, de formation des cours et, sans préjudice des règles établies en application des articles 3 et 39, de déclaration et de publicité des transactions ;

7° le cas échéant, l'organisation et le fonctionnement du système de compensation et de liquidation des opérations exécutées sur les instruments financiers négociés sur les marchés en question ;

8° la surveillance et la police des marchés en question ;

9° la discipline à l'égard des personnes visées aux 1° et 5°, le montant des amendes visées à l'article 20septies en fonction de la nature de l'infraction et, dans le respect des droits de la défense et des règles établies en application de l'article 25, la procédure en ces matières.

§2. Les règles des marchés et les modifications à celles-ci ne sortent leurs effets qu'après leur approbation par le ministre des Finances, sur avis de la Commission bancaire et financière. Elles sont publiées au Moniteur belge.

§3. Sur avis de la Commission bancaire et financière, le Roi peut définir les exigences minimales auxquelles les règles des marchés doivent répondre dans les matières visées au §1er. À défaut d'adaptation des règles des marchés dans le délai fixé par le Roi, le ministre des Finances peut les modifier afin de les rendre conformes aux dites exigences minimales. »

À cet article, MM. Caluwé et Vandenberghe proposent l'amendement n° 4 (voir document 2-526/2) ainsi libellé :

Supprimer le 9° du §1er de l'article 10 proposé.

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *Le Conseil d'État a émis une objection fondamentale contre le transfert de compétences législatives afin de déterminer les amendes pénales. Selon lui, il revient au législateur d'échelonner les amendes en fonction de la gravité des infractions administratives. Ce pouvoir ne peut en aucun cas être délégué à la société d'une bourse de valeurs mobilières, même avec approbation ministérielle.*

On me répondra sans doute que la même disposition figurait déjà dans la loi précédente. Mais ce n'est pas parce que l'on s'est trompé une fois qu'il faut continuer à se tromper.

3° de uitwerking en de nadere regels voor de toepassing van de gedragsregels bedoeld in artikel 36, §1;

4° de voorwaarden en procedures voor opneming van financiële instrumenten in de notering van de betrokken markten of voor toelating tot verhandeling ervan op deze markten, de schorsing van verhandeling en de schrapping ervan;

5° onverminderd de regels bepaald met toepassing van artikel 34 van voornoemde wet van 4 december 1990, de verplichtingen en verbodsbepalingen die gelden voor de vennootschappen waarvan de financiële instrumenten zijn opgenomen in de notering van één van de betrokken markten of zijn toegelaten tot verhandeling op een dergelijke markt;

6° de inrichting en de werking van de betrokken markten, inclusief inzake de verhandeling van orders, koersvorming en, onverminderd de regels bepaald met toepassing van de artikelen 3 en 39, rapportering en bekendmaking van de verrichtingen;

7° in voorkomend geval, de inrichting en de werking van het verrekenings- en afwikkelingssysteem van de verrichtingen in financiële instrumenten verhandeld op de betrokken markten;

8° het toezicht en de orde op de betrokken markten;

9° de tuchtregels ten aanzien van de personen bedoeld in 1° en 5°, het bedrag van de geldboeten bedoeld in artikel 20septies naargelang de aard van de overtreding en, met eerbiediging van de rechten van de verdediging en de regels bepaald met toepassing van artikel 25, de procedure in deze materies.

§2. De marktregels en de wijzigingen ervan hebben slechts uitwerking na goedkeuring door de minister van Financiën, op advies van de Commissie voor het bank- en financieewezen. Zij worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

§3. Op advies van de Commissie voor het bank en financieewezen kan de Koning de minimumvereisten bepalen waaraan de marktregels dienen te voldoen inzake de in §1 bedoelde materies. Bij gebrek van aanpassing van de marktregels binnen de termijn bepaald door de Koning, kan de minister van Financiën deze wijzigen teneinde deze in overeenstemming te brengen met genoemde minimumvereisten."...

Op dit artikel hebben de heren Caluwé en Vandenberghe amendement nr. 4 ingediend (zie stuk 2-526/2) dat luidt:

Het 9° van §1 van het voorgestelde artikel 10 te schrappen.

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Dit amendement heeft betrekking op een probleem dat onze fractievoorzitter al tijdens de algemene bespreking duidelijk heeft toegelicht. De Raad van State heeft een fundamenteel bezwaar geformuleerd tegen het overdragen via "habilitatie" van de wettelijke bevoegdheid om strafrechtelijke boetes te bepalen. Het advies van de afdeling wetgeving luidt als volgt: "Boetes moeten dus worden beschouwd als boetes van strafrechtelijke aard in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag en alle waarborgen waarin die bepaling voorziet moeten dus bij het opleggen van die boetes in acht genomen worden,

Corrigeons donc le texte.

Mme la présidente. – Au même article, M. Barbeaux propose l'amendement n° 10 (voir document 2-526/2) ainsi libellé :

À l'article 10, §2, proposé, ajouter un second alinéa, libellé comme suit :

« En outre, les règles de marché et les modifications à celles-ci visées au §1er, 9°, doivent être confirmées par une loi dans les six mois de leur approbation par le ministre des Finances. »

M. Michel Barbeaux (PSC). – M. Caluwé vient de rappeler l'avis du Conseil d'État. Cet avis est important car il donne des arguments pour contester l'amende à ceux qui en seraient frappés. Il faut donc répondre à la remarque du Conseil d'État ; ce qui n'a pas été fait dans le projet.

Deux voies sont possibles. Soit on supprime l'article en question mais il faudra néanmoins que le règlement prévoie des amendes lorsque des membres enfreignent les règles du marché. Soit on adopte l'amendement que j'ai introduit qui maintient la souplesse du projet, à savoir qu'il appartient à la société de bourse de déterminer les règles du marché y compris l'échelonnement des amendes en fonction de la gravité des infractions, tout en prévoyant non seulement une approbation par le ministre des Finances mais aussi une approbation légale dans les six mois de l'approbation ministérielle. C'est ainsi que l'amendement prévoit que les règles du marché et les modifications à celles-ci visées au paragraphe 1er, 9° du présent article doivent être confirmées par une loi dans les six mois de leur approbation par le ministre des Finances.

Comme le ministre devra de toute façon se présenter au Parlement pour la confirmation d'une série d'arrêtés royaux et pour donner une information sur d'autres, il pourrait profiter de cette occasion pour inclure les dispositions concernant les amendes dans un projet de loi. Cela renforcera la sécurité juridique.

Mme la présidente. – L'article 11 est ainsi libellé :

À l'article 13 de la loi du 6 avril 1995 précitée, remplacé par la loi du 10 mars 1999, sont apportées les modifications suivantes :

a) l'alinéa 2 est remplacé par la disposition suivante : « Le conseil d'administration élit en son sein un président, pour un terme renouvelable de quatre ans. Sa nomination est

inzonderheid het beginsel van de wettelijkheid van de straffen, dat niet alleen vereist dat de strafbare gedragingen nauwkeurig worden bepaald, maar tevens dat de sancties trapsgewijs worden vastgesteld. Dit betekent dat de wetgever de boetes trapsgewijs behoort vast te stellen naargelang van de ernst van de feiten waarop de administratieve sanctie staat. Die bevoegdheid mag in geen geval worden overgedragen aan de effectenbeursvennootschap, zelfs niet als de minister daarmee heeft ingestemd”.

Er zal wellicht worden gerepliceerd dat dit reeds als dusdanig in de voorgaande wet werd ingeschreven. Maar zich één keer vergissen is geen reden om zich te blijven vergissen. Als wordt beweerd dat men nu alles beter doet, dan moet men dat ook bewijzen. Laat ons in plaats van de fout uit het verleden over te doen, correct wetgevend werk verrichten.

De voorzitter. – Op hetzelfde artikel heeft de heer Barbeaux amendement nr. 10 ingediend (zie stuk 2-526/2) dat luidt:

Aan §2 van het voorgestelde artikel 10, een tweede lid toevoegen, luidende:

“Bovendien moeten de marktregels en de wijzigingen ervan bedoeld in §1, 9°, bij wet bekrachtigd worden binnen zes maanden na hun goedkeuring door de minister van Financiën”.

De heer Michel Barbeaux (PSC). – *De heer Caluwé verwees daarnet naar het advies van de Raad van State. Dat advies is belangrijk want het geeft argumenten om boetes te betwisten. Er moet dus gevolg aan worden gegeven, wat in het ontwerp niet is gedaan.*

Er zijn twee mogelijkheden. Ofwel wordt het betrokken artikel geschrapt, maar dan nog moet het reglement in boetes voorzien in geval leden de marktregels overtreden. Ofwel wordt mijn amendement aangenomen, waarbij de beursvennootschap de marktregels bepaalt, met inbegrip van het trapsgewijs vaststellen van de boetes naargelang van de ernst van de overtredingen, maar waarin wordt voorzien niet alleen in een goedkeuring door de minister maar ook in een bekrachtiging bij wet binnen zes maanden na goedkeuring door de minister. Daarom bepaalt het amendement dat de marktregels en de wijzigingen ervan bedoeld in §1, 9° van onderhavig artikel bij wet bekrachtigd moeten worden binnen zes maanden na hun goedkeuring door de minister van Financiën.

Aangezien de minister toch naar het Parlement moet komen voor de bekrachtiging van een aantal koninklijke besluiten en om toelichting te geven bij andere, kan hij van die gelegenheid gebruikmaken om de bepalingen betreffende de boetes op te nemen in een wetsontwerp. Daarmee komt er meer rechtszekerheid.

De voorzitter. – Artikel 11 luidt:

In artikel 13 van voornoemde wet van 6 april 1995, vervangen bij de wet van 10 maart 1999, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

a) het tweede lid wordt vervangen als volgt: “De raad van bestuur benoemt in zijn midden een voorzitter, voor een hernieuwbare termijn van vier jaar. Zijn benoeming wordt

approuvée par le ministre des Finances » ;

b) l'alinéa 3 est abrogé.

MM. Caluwé et Vandenberghe proposent de supprimer cet article (amendement n° 5, voir document 2-526/2).

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *L'avis du Conseil d'État que le gouvernement refuse de suivre précise qu'en ce qui concerne les personnes morales de droit privé, il y a lieu d'éviter de déroger inutilement aux dispositions des lois coordonnées sur les sociétés commerciales. Si l'auteur du projet souhaite le faire, il conviendrait qu'il justifie cette dérogation dans l'exposé des motifs.*

Il semblerait que cette observation du Conseil d'Etat n'ait toujours pas reçu, à ce jour, de réponse satisfaisante. Aussi est-il indiqué de retirer du projet la disposition en question.

Mme la présidente. – L'article 23 est ainsi libellé :

§1er. Afin de renforcer le contrôle sur l'intégrité des bourses de valeurs mobilières et des autres marchés créés ou organisés en application de l'article 30 de la même loi, le Roi peut prendre toutes les mesures utiles en vue de réorganiser les compétences et procédures administratives en matière :

1° de contrôle du respect des dispositions visées à l'article 19 et de l'application des articles 20 à 21 bis de la même loi ;

2° de recours visés à l'article 23 de la même loi ;

3° d'application des dispositions du Livre V de la loi du 4 décembre 1990 précitée et de l'article 148, §§1er et 2, de la loi du 6 avril 1995 précitée.

§2. Le ministre des Finances fait rapport à la Chambre des représentants sur les arrêtés pris en vertu du §1er.

§3. Les arrêtés pris en vertu du §1er peuvent modifier, compléter, remplacer ou abroger les dispositions légales en vigueur.

§4. Les arrêtés pris en vertu du §1er cessent de produire leurs effets s'ils n'ont pas été confirmés par la loi dans les six mois de leur date d'entrée en vigueur. La confirmation rétroagit à cette date.

§5. Les pouvoirs accordés au Roi par le présent article

door de minister van Financiën goedgekeurd";

b) het derde lid wordt opgeheven.

De heren Caluwé et Vandenberghe stellen voor dit artikel te schrappen (amendement nr. 5, zie stuk 2-526/2).

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – De regering legt de Raad van State een moordend tempo op. Zelfs aan de renners in de Ronde van Frankrijk zou men dat niet durven opleggen. Gelukkig zijn er geen dopingcontroles, noch bij de Senaat, noch bij de raad van State, want het is zeer de vraag of een en ander wel op natuurlijk kracht wordt afgewerkt. Bij de senatoren ligt het natuurlijk hematocrietgehalte gelukkig een stuk hoger.

Het advies van de Raad van State, waarop de regering niet is ingegaan, luidt als volgt: "Met betrekking tot de privaatrechtelijke rechtspersonen behoren onnodige afwijkingen van het bepaalde in de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen vermeden te worden. Indien de steller van het ontwerp wenst ervan af te wijken, dient hij zulks te verantwoorden in de memorie van toelichting. Bij wijze van voorbeeld zou het nuttig zijn dat aangegeven wordt om welke redenen het krachtens artikel 10, a), van het ontwerp verantwoord is dat de voorzitter van de raad van bestuur van een effectenbeursvennootschap benoemd wordt voor een hernieuwbare termijn van vier jaar en dat zijn benoeming wordt goedgekeurd door de minister van Financiën, aangezien de voorzitter geen enkel bijzonder wettelijk prerogatief geniet."

Op deze opmerking van de Raad van State lijkt tot op heden nog geen afdoende antwoord te zijn gegeven. Het is derhalve aangewezen de betreffende bepaling te schrappen uit het ontwerp.

De voorzitter. – Artikel 23 luidt:

§1. Teneinde het toezicht op de integriteit van de effectenbeurzen en de andere markten opgericht of georganiseerd met toepassing van artikel 30 van de- zelfde wet te versterken, kan de Koning alle nuttige maatregelen nemen tot herschikking van de bevoegdheden en administratieve procedures inzake:

1° het toezicht op de naleving van de bepalingen bedoeld in de artikel 19 en de toepassing van de artikelen 20 tot 21 bis van dezelfde wet;

2° de beroepen bedoeld in artikel 23 van dezelfde wet;

3° de toepassing van de bepalingen van Boek V van voornoemde wet van 4 december 1990 en van artikel 148, §§1 en 2, van voornoemde wet van 6 april 1995.

§2. De minister van Financiën brengt verslag uit aan de Kamer van volksvertegenwoordigers over de besluiten die krachtens §1 worden vastgesteld.

§3. De besluiten die krachtens §1 worden vastgesteld, kunnen de van kracht zijnde wettelijke bepalingen wijzigen, aanvullen, vervangen of opheffen.

§4. De besluiten die krachtens §1 worden vastgesteld, houden op uitwerking te hebben indien zij niet bij wet zijn bekrachtigd binnen de zes maanden na de datum van hun inwerkingtreding. De bekrachtiging werkt terug tot deze

expirent le 30 juin 2001. Après cette date, les arrêtés pris en vertu de ces pouvoirs ne peuvent être modifiés, complétés, remplacés ou abrogés que par une loi.

À cet article, MM. Caluwé et Vandenberghe proposent l'amendement n° 16 (voir document 2-526/7) ainsi libellé :

Au §2 insérer, entre les mots « la Chambre des représentants » et les mots « sur les arrêtés », les mots « et au Sénat ».

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *On peut tout rejeter mais pas cet amendement.*

Les articles 10 et 11 de la Constitution prévoient qu'aucun Belge ne peut faire l'objet de discrimination. Étant donné que le Sénat n'est pas un Belge mais une institution, le gouvernement juge sans doute qu'une discrimination à l'égard du Sénat peut être prévue dans la loi. Il s'agirait bien entendu d'une interprétation littérale et non d'une interprétation pertinente des articles 10 et 11 de la Constitution qui n'interdisent pas seulement la discrimination à l'égard des personnes physiques mais aussi à l'égard des personnes morales et des institutions.

Le groupe CVP prend constamment la parole et la majorité se tait. Jadis, on nommait l'armée ou la Cour de Cassation La grande muette. Aujourd'hui, on peut qualifier la majorité de grande muette. La majorité écoute tous nos arguments poliment, du moins les membres de la majorité qui ne se trouvent pas à la buvette.

J'attire l'attention sur le fait que la compétence bicamérale devient bicamérale optionnelle et que l'on accorde les pouvoirs spéciaux au ministre. Le ministre notifiera, en application de la loi, les arrêtés de pouvoirs spéciaux à la Chambre. Et le Sénat dans tout cela ?

Le Sénat est mis hors jeu. La loi et la loi-programme que nous discutons aujourd'hui constituent une nouvelle modification implicite de la Constitution. Qu'est-ce qui retient la majorité d'ajouter après les mots « la Chambre des Représentants », les mots « le Sénat » ? Est-ce vraiment si grave ? Comment cela peut-il mettre la majorité en difficulté ? Si le destin du gouvernement dépend du vote sur cet amendement, cette majorité est particulièrement fragile. Que se passera-t-il à l'avenir si des débats approfondis doivent avoir lieu ?

La majorité est divisée et c'est pour cette raison qu'elle se tait.

Mme la présidente. – L'article 28 est ainsi libellé :

§1er. Moyennant l'approbation du ministre des Finances, la commission peut convenir avec les autorités de contrôle compétentes étrangères :

1° des modalités de collaboration en matière de contrôle des marchés Euronext et de l'échange d'informations y relatives entre les autorités concernées ;

2° le cas échéant, des modalités de l'admission de plein

datum.

§5. De bevoegdheden die bij dit artikel aan de Koning worden opgedragen, vervallen op 30 juni 2001. Na deze datum kunnen de besluiten die krachtens deze bevoegdheden zijn vastgesteld, enkel bij wet worden gewijzigd, aangevuld, vervangen of opgeheven.

Op dit artikel hebben de heren Caluwé en Vandenberghe amendement nr. 16 ingediend (zie stuk 2-526/7) dat luidt:

In §2 tussen de woorden “De Kamer van Volksvertegenwoordigers” en “over de besluiten” de woorden “en aan de Senaat” invoegen.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Men kan alles verwerpen, maar niet dit amendement.

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen dat geen enkele Belg mag worden gediscrimineerd. Aangezien de Senaat geen Belg is, maar een instelling, is de regering misschien van oordeel dat een discriminatie van de Senaat wel in de wet mag worden ingeschreven. Dat zou natuurlijk een te letterlijke interpretatie zijn, die aansluit bij de leer van de exegetische school, die populair was onder Laurent in de 19de eeuw. Dat kan echter geen doelgerichte interpretatie zijn van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, die niet alleen de discriminatie verbieden van de natuurlijke personen, maar ook van rechtspersonen en dus ook van instellingen.

De CVP-fractie voert hier permanent het woord en de meerderheid hult zich in een oorverdovend zwijgen. Vroeger werden het Leger of het Hof van cassatie *la grande muette* genoemd. Vandaag kunnen we gerust de nieuwe meerderheid *la grande muette* noemen. Al onze argumenten worden hier beleefd door de meerderheid beluisterd, althans door de leden van de meerderheid die nog niet in de koffiekamer zitten.

Ik vestig er de aandacht op dat een bicamérale bevoegdheid nu optioneel bicameraal wordt en dat aan de minister volmacht wordt gegeven. De minister zal met toepassing van de wet de volmachtbesluiten aan de Kamer notificeren. En de Senaat?

De Senaat mag niet meer meespelen. Deze wet en de programmawet die we vanmiddag bespreken, betekenen een zoveelste impliciete wijziging van de Grondwet. Wat weerhoudt de meerderheid ervan om na de woorden “De Kamer van volksvertegenwoordigers” ook de woorden “de Senaat” toe te voegen? Is dat nu werkelijk zo erg? Hoe kan de meerderheid daardoor in moeilijkheden geraken? Indien het lot van de regering afhangt van de stemming over dit amendement, is die meerderheid wel bijzonder broos. Wat zal er gebeuren wanneer er in de toekomst grondige debatten moeten worden gevoerd?

De meerderheid is verdeeld en om dat te verbergen, zwijgt ze.

De voorzitter. – Artikel 28 luidt:

§1. Met de goedkeuring van de minister van Financiën kan de commissie met de bevoegde buitenlandse toezichthoudende overheden overeenkomsten sluiten aangaande:

1° nadere regels voor samenwerking op het gebied van toezicht op de Euronext-markten en uitwisseling van betreffende inlichtingen tussen de betrokken overheden;

droit ou de la procédure simplifiée établies en application de l'article 27, 1°, et des exigences communes minimales pour l'admission aux marchés Euronext d'intermédiaires financiers ou autres personnes qui ne sont ni des établissements de crédit, ni des entreprises d'investissement relevant du droit d'un État membre de la Communauté européenne ;

3° d'une approche commune à l'égard du contenu, de la forme et de la diffusion du prospectus requis pour l'inscription d'instruments financiers à la cote des marchés Euronext ou pour l'admission de tels instruments aux négociations sur ces marchés et des compléments éventuels de ce prospectus, ainsi qu'à l'égard des dispenses partielles ou totales de l'obligation de publier un tel prospectus.

§2. Sans préjudice des dispositions prises en vertu de la présente loi, les conventions conclues en application du §1er peuvent déroger aux dispositions de la loi du 6 avril 1995 précitée et aux arrêtés et règlements pris en exécution de celle-ci en vue de fixer des règles et modalités plus appropriées à l'intégration fonctionnelle des marchés Euronext.

MM. Caluwé et Vandenberghe proposent de supprimer cet article (amendement n° 6, voir document 2-526/2).

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *Cet article comporte vraiment une innovation. Nous créons une nouvelle partie contractante. L'article 105 de la Constitution définit clairement qui est compétent à cet égard. Ce projet prévoit cependant que, désormais, la Commission bancaire et financière peut conclure avec les instances publiques étrangères en charge du contrôle des accords qui dérogent aux règles de la loi du 6 avril 1995 et aux arrêtés et règlements pris en vue de l'application de la loi susmentionnée.*

Le Conseil d'État estime que le pouvoir octroyé à la Commission bancaire et financière est inacceptable même si les accords doivent être soumis à l'approbation du ministre des Finances. Selon le Conseil d'État, cette mesure est contraire à l'article 105 de la Constitution qui prévoit que seul le roi peut modifier, compléter, remplacer ou supprimer par une loi les dispositions légales en vigueur.

La disposition de l'article 28 doit donc être supprimée. Ce n'est pas en soi la compétence que l'on accorde à la Commission bancaire et financière qui nous gêne mais le fait que cette commission puisse conclure des accords librement au nom de la Belgique. Nous demandons que l'on suive l'avis du Conseil d'État.

Mme la présidente. – Au même article, M. Barbeaux propose l'amendement n° 11 (voir document 2-526/2) ainsi libellé :

Au §2 de cet article, ajouter un second alinéa, libellé comme suit :

« Les dispositions des conventions précitées qui dérogent à la loi du 6 avril 1995 doivent faire l'objet d'un ou plusieurs

2° in voorkomend geval, nadere regels betreffende de toelating van rechtswege of de vereenvoudigde procedure vastgesteld met toepassing van artikel 27, 1°, en gemeenschappelijke minimumvereisten voor de toelating tot de Euronext-markten van financiële tussenpersonen of andere personen die geen kredietinstellingen of beleggingsondernemingen zijn die ressorteren onder het recht van een lidstaat van de Europese Gemeenschap;

3° een gemeenschappelijke aanpak inzake de inhoud, de vorm en de verspreiding van het prospectus vereist voor de opneming van financiële instrumenten in de notering van de Euronext-markten of voor de toelating van dergelijke instrumenten tot verhandeling op deze markten en eventuele aanvullingen bij dit prospectus, alsmede inzake gedeeltelijke of volledige vrijstellingen van de verplichting tot bekendmaking van een dergelijk prospectus.

§2. Onverminderd de bepalingen die krachtens deze wet worden vastgesteld, mogen de overeenkomsten gesloten met toepassing van §1 afwijken van de bepalingen van voornoemde wet van 6 april 1995 en van de besluiten en reglementen genomen in uitvoering ervan, teneinde regels en modaliteiten vast te stellen die beter zijn afgestemd op de functionele integratie van de Euronext-markten.

De heren Caluwé en Vandenberghe stellen voor dit artikel te schrappen (amendement nr. 6, zie stuk 2-526/2).

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Dit artikel bevat werkelijk een innovatie. We creëren een nieuwe verdragsluitende partij. Artikel 105 van de Grondwet bepaalt duidelijk wie daarvoor bevoegd is. Volgens dit ontwerp echter zal voortaan ook de Commissie voor het bank- en financieezaken met de bevoegde buitenlandse toezichthoudende overheidsinstanties overeenkomsten sluiten die kunnen afwijken van de regels vervat in de wet van 6 april 1995 en in de besluiten en reglementen die tot de uitvoering van de voornoemde wet zijn uitgevaardigd.

De Raad van State zegt dat de machtiging die aldus aan de Commissie voor het bank- en financieezaken wordt gegeven, onaanvaardbaar is, ook al moeten de overeenkomsten ter goedkeuring aan de minister van Financiën worden voorgelegd. Deze machtiging is, volgens de Raad van State, strijdig met artikel 105 van de Grondwet, krachtens hetwelk alleen de Koning bij de wet kan worden gemachtigd om maatregelen te nemen die de geldende wetsbepalingen kunnen wijzigen, aanvullen, vervangen of opheffen."

Die bepaling van artikel 28 moet dus vervallen. Het gaat ons niet zozeer om de bevoegdheid die aan de Commissie voor het bank- en financieezaken wordt gegeven op zich, maar wel om het feit dat die commissie zich namens België vrijelijk met anderen in verbinding kan stellen en akkoorden kan sluiten. Wij vragen het advies van de Raad van State te volgen.

De voorzitter. – Op hetzelfde artikel heeft de heer Barbeaux amendement nr. 11 ingediend (zie stuk 2-526/2) dat luidt:

Aan §2 van dit artikel, een tweede lid toevoegen, luidende:

“De bepalingen van de genoemde overeenkomsten die afwijken van de wet van 6 april 1995, moeten worden opgenomen in een of meer koninklijke besluiten bij wet

arrêtés royaux confirmés par une loi dans les six mois de leur approbation. »

M. Michel Barbeaux (PSC). – J'interviens à la fois sur mon amendement et sur celui de M. Caluwé. Celui-ci vient de rappeler l'avis formel du Conseil d'État suivant lequel le texte actuel du projet de loi est incompatible avec le prescrit de l'article 105 de la Constitution, parce que c'est une commission qui, dans le cadre d'une convention, peut déroger à des dispositions légales. Même si cela s'est déjà produit dans le passé, le caractère pertinent de la remarque du Conseil d'État demeure. Face à ces dispositions, soit on propose la suppression de l'article, soit on maintient la volonté de souplesse voulue à la fois par le législateur antérieur et par le gouvernement, en permettant à la Commission bancaire et financière de négocier des conventions avec ses homologues français et néerlandais. Nous ne proposons pas la suppression de l'article puisque de telles conventions devront être négociées avec la possibilité de déroger à la loi du 6 avril 1995. Mais nous proposons de donner une sécurité juridique au texte en prévoyant que tout ce qui dérogerait à la loi du 6 avril 1995 fasse l'objet d'arrêtés royaux qui seront confirmés par la loi dans les six mois. Au niveau de l'opposition, nous avons le souci d'apporter notre contribution à l'objectif que nous partageons avec le gouvernement, en renforçant renforcer la sécurité juridique du texte.

Mme la présidente. – L'article 29 est ainsi libellé :

§1er. Le ministre des Finances fait rapport à la Chambre des représentants sur les arrêtés pris en vertu des articles 26, §2, et 27.

§2. Les arrêtés pris en vertu des articles 26, §2, et 27 peuvent modifier, compléter, remplacer ou abroger les dispositions légales en vigueur.

§3. Les arrêtés pris en vertu de l'article 27, 3° à 5°, cessent de produire leurs effets s'ils n'ont pas été confirmés par la loi dans les six mois de leur date d'entrée en vigueur. La confirmation rétroagit à cette dernière date.

§4. Les pouvoirs accordés au Roi par le présent article expirent le 30 juin 2001. Après cette date, les arrêtés pris en vertu de ces pouvoirs ne peuvent être modifiés, complétés, remplacés ou abrogés que par une loi.

À cet article, MM. Caluwé et Vandenberghe proposent l'amendement n° 17 (voir document 2-526/7) ainsi libellé :

Au §1er, insérer, entre les mots « la Chambre des représentants » et les mots « sur les arrêtés », les mots « *et au Sénat* ».

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *Je me réfère à l'excellent commentaire de M. Vandenberghe concernant l'amendement à l'article 23.*

L'amendement en question a la même portée. Il est logique que le Sénat y figure. Nous ne pouvons imaginer que le Sénat ira jusqu'à rejeter cet amendement, à moins que les sénateurs ne considèrent qu'ils ont déjà trop de travail et qu'il est superflu de transmettre tous ces arrêtés au Sénat. Si tel devait être le cas, le jugement de opinion publique serait

bekrachtigd binnen zes maanden na hun goedkeuring."

De heer Michel Barbeaux (PSC). – *Ik wil nu het woord nemen in verband met mijn amendement en dat van de heer Caluwé. Ik heb juist gewezen op het formele advies van de Raad van State. Die zegt dat de huidige tekst van het wetsontwerp indruist tegen de bepalingen van artikel 105 van de Grondwet, omdat een commissie, in het kader van een overeenkomst, mag afwijken van de wettelijke bepalingen. Ook al was dat in het verleden al het geval, dan nog is de opmerking van de Raad van State pertinent. Gelet op die bepalingen moet ofwel het artikel worden geschrapt, ofwel moet de door de vorige en de huidige wetgever nagestreefde soepelheid worden behouden door de Commissie voor het Bank- en financiewezen de mogelijkheid te geven om onderhandelingen te voeren betreffende overeenkomsten met haar Franse en Nederlandse tegenhangers. Wij stellen niet voor het artikel te schrappen omdat over zulke overeenkomsten moet worden onderhandeld en omdat zou kunnen worden afgeweken van de wet van 6 april 1995. Wij stellen wel voor enige rechtszekerheid te bieden door te bepalen dat voor afwijkingen van de wet van 6 april 1995 koninklijke besluiten worden genomen die binnen zes maanden bij wet moeten worden bekrachtigd.*

Als oppositie willen wij immers onze bijdrage leveren om de rechtszekerheid te verhogen.

De voorzitter. – Artikel 29 luidt:

§1. De minister van Financiën brengt verslag uit aan de Kamer van volksvertegenwoordigers over de besluiten die krachtens de artikelen 26, §2, en 27 zijn vastgesteld.

§2. De besluiten die krachtens de artikelen 26, §2, en 27 worden vastgesteld, kunnen de van kracht zijnde wettelijke bepalingen wijzigen, aanvullen, vervangen of opheffen.

§3. De besluiten die krachtens artikel 27, 3° tot 5° worden vastgesteld, houden op uitwerking te hebben indien zij niet bij wet zijn bekrachtigd binnen de zes maanden na de datum van hun inwerkingtreding. De bekrachtiging werkt terug tot deze datum.

§4. De bevoegdheden die bij dit artikel aan de Koning worden opgedragen, vervallen op 30 juni 2001. Na deze datum kunnen de besluiten die krachtens deze bevoegdheden zijn vastgesteld, enkel bij wet worden gewijzigd, aangevuld, vervangen of opgeheven.

Op dit artikel hebben de heren Caluwé en Vandenberghe amendement nr. 17 ingediend (zie stuk 2-526/7) dat luidt:

In §1, eerste lid, tussen de woorden "de Kamer van Volksvertegenwoordigers" en "over de besluiten" de woorden "*en de Senaat*" invoegen.

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Ik verwijs naar de uitstekende toelichting die mijn fractievoorzitter, de heer Vandenberghe, bij het amendement op artikel 23 heeft gegeven.

Onderhavig amendement heeft dezelfde strekking. Het is logisch dat ook de Senaat hierin wordt opgenomen. Wij kunnen moeilijk geloven dat de Senaat zelf dit amendement zal verwerpen, tenzij de senatoren van oordeel zijn dat ze al veel te hard werken en dat het overbodig is al deze besluiten

impitoyable.

Mme la présidente. – Au même article, M. Barbeaux propose l'amendement n° 12 (voir document 2-526/2) ainsi libellé :

Au §3 de cet article, remplacer les mots « l'article 27, 3° et 5° » par les mots « *les articles 26, §2, et 27* ».

M. Michel Barbeaux (PSC). – Comme pour mes deux amendements précédents, le souci de mon groupe est d'apporter une sécurité juridique au texte proposé par le gouvernement en suivant un avis du Conseil d'État.

Le gouvernement devra demander la confirmation par le parlement d'une série d'arrêtés royaux pris en vertu de l'article 27, 3° et 5°. Je conseille, comme le propose le Conseil d'État, d'élargir cette confirmation à tous les arrêtés pris en vertu des articles 26, paragraphe 2, et 27 dans son ensemble.

Le gouvernement devant se présenter devant la Chambre pour faire ratifier certains arrêtés royaux, il pourra donc élargir son projet de loi en demandant confirmation d'un plus grand nombre d'arrêtés royaux, même si ceux-ci ont une portée essentiellement technique. Nous votons ici de nombreuses dispositions techniques.

Mme la présidente. – L'article 33 est ainsi libellé :

L'article 31, a) entre en vigueur à partir de l'exercice d'imposition 2001.

Les articles 30 et 31, b) produisent leurs effets à partir de l'exercice d'imposition 2000.

Le Roi fixe la date d'entrée en vigueur de chacune des autres dispositions de la présente loi.

À cet article, MM. Caluwé et Vandenberghe proposent l'amendement n° 9 (voir document 2-526/2) ainsi libellé :

Compléter cet article par un nouvel alinéa, libellé comme suit :

« *La présente loi entre en vigueur au plus tard le 1er janvier 2001.* »

M. Ludwig Caluwé (CVP). – *Il est parfois judicieux de laisser le Roi fixer la date d'entrée en vigueur d'une loi. La date dépend alors de la date à laquelle les arrêtés d'exécution sont prêts. Quand cette procédure est appliquée, le texte mentionne la date ultime de l'entrée en vigueur de la loi, pour permettre à quiconque consulte le texte de loi, de savoir quand les dispositions entreront au plus tard en vigueur.*

Le Roi n'est d'ailleurs pas habilité à fixer la date à laquelle l'ensemble de la loi entre en vigueur. Il peut fixer une date différente pour chaque article.

La plupart des articles de la présente loi doivent entrer en vigueur au plus tard le 1er octobre 2000. Le délai est plus long pour d'autres articles mais nous estimons qu'il serait raisonnable que la loi dans son ensemble entre en vigueur le 1er janvier 2001. Si le ministre juge ce délai trop rapproché,

nog naar de Senaat over te zenden.

Als dat inderdaad zo is en de Senaat liever zo weinig mogelijk bevoegdheden toebedeeld krijgt, vrees ik dat het oordeel van de publieke opinie daarover wel eens zeer vernietigend zou kunnen zijn.

De voorzitter. – Op hetzelfde artikel heeft de heer Barbeaux amendement nr. 12 ingediend (zie stuk 2-526/2) dat luidt:

In §3 van dit artikel, de woorden "artikel 27, 3° en 5°" vervangen door de woorden "*de artikelen 26, §2, en 27*".

De heer Michel Barbeaux (PSC). – *Net zoals het geval was met mijn twee vorige amendementen wil mijn fractie de door de regering voorgestelde tekst meer rechtszekerheid geven door het advies van de Raad van State te volgen.*

De regering moet het Parlement vragen een reeks koninklijke besluiten die genomen zijn krachtens artikel 27, 3° en 5° te bekrachtigen. Ik raad aan dat, zoals de Raad van State voorstelt, die bekrachtiging wordt uitgebreid tot alle besluiten die genomen zijn krachtens de artikelen 26, paragraaf 2, en 27.

Aangezien de regering toch de Kamer moet vragen bepaalde koninklijke besluiten te bekrachtigen, kan ze haar wetsontwerp uitbreiden en bekrachtiging vragen van een groter aantal koninklijke besluiten, ook al zijn die voornamelijk technisch.

De voorzitter. – Artikel 33 luidt:

Artikel 31, a) treedt in werking vanaf aanslagjaar 2001.

De artikelen 30 en 31, b) hebben uitwerking vanaf aanslagjaar 2000.

De Koning regelt de inwerkingtreding van elk van de andere bepalingen van deze wet.

Op dit artikel hebben de heren Caluwé en Vandenberghe amendement nr. 9 ingediend (zie stuk 2-526/2) dat luidt:

Dit artikel aanvullen met een nieuw lid, luidende:

"Deze wet treedt uiterlijk op 1 januari 2001 in werking."

De heer Ludwig Caluwé (CVP). – Soms is het zinvol de Koning de datum te laten bepalen waarop een wet van kracht wordt. De datum hangt dan af van de datum waarop de uitvoeringsbesluiten klaar zijn. Wanneer een dergelijke procedure wordt gevolgd, wordt, meestal op verzoek van de Raad van State, maar ook soms van volksvertegenwoordigers en senatoren, de uiterste datum waarop de wet van kracht wordt, in de tekst opgenomen, zodat iedereen die de wettekst raadpleegt, weet wanneer de bepalingen ten laatste van kracht zullen worden.

De Koning wordt trouwens niet gemachtigd de datum vast te stellen waarop de wet in haar geheel in werking treedt. Hij mag voor elk artikel een afzonderlijke datum bepalen, met als gevolg dat men een hele reeks besluiten moet raadplegen om te weten welke wet op een bepaald ogenblik van toepassing

nous sommes prêt à accepter un sous-amendement à notre amendement pour fixer une autre date. Il faut en tout cas fixer une date ultime.

Nous voulons juste souligner la procédure curieuse suivie par le gouvernement en la matière.

M. Didier Reynders, ministre des Finances. – *Je remercie tous les membres pour les efforts qu'ils ont accompli pour garantir la sécurité juridique. J'ai déjà répondu à tous les amendements déposés tant à la Chambre qu'au Sénat.*

Nous avons épuisé le sujet en quatre débats successifs – en commission de la Chambre, en séance plénière de la Chambre, en commission du Sénat et enfin, en séance plénière du Sénat – puisqu'aucun thème nouveau n'est apparu au cours de la discussion générale ou de la discussion des amendements. Je félicite vivement les membres de l'assemblée pour leur capacité remarquable à traiter tous les aspects de ce dossier relativement complexe dans un temps très court. Nous avons abordé l'ensemble de ce projet de loi avec une efficacité exemplaire, ce dont je me réjouis.

– **Le vote sur les amendements est réservé.**

– **Il sera procédé ultérieurement aux votes réservés ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.**

Mme la présidente. – Nous poursuivrons nos travaux cet après-midi à 14 h.

(La séance est levée à 13 h 05.)

Excusés

Mme De Schamphelaere, à l'étranger, Mme Staveaux-Van Steenberge et M. Raes, pour des raisons personnelles, MM. Destexhe et Wille, en mission à l'étranger, M. Vandembroeke, pour d'autres devoirs, demandent d'excuser leur absence à la présente séance.

– **Pris pour information.**

is.

De meeste artikelen van deze wet moeten ten laatste op 1 oktober 2000 in werking treden. Voor andere artikelen is er wellicht meer tijd, maar we zouden het redelijk vinden indien de wet in haar geheel op 1 januari 2001 van kracht zou worden. Indien de minister dit te vroeg vindt, zijn we bereid een subamendement op ons amendement aan te nemen teneinde een andere datum te bepalen, bijvoorbeeld 20 juli 2001. Er moet hoe dan ook een ultieme datum worden vermeld.

In feite hadden we een oneindige reeks subamendementen kunnen indienen met alternatieve data. Zover willen wij het evenwel niet drijven. De heer Daems zou dit misschien doen, maar wij niet.

We willen enkel wijzen op de eigenaardige procedure die de regering op dit vlak volgt.

De heer Didier Reynders, minister van Financiën. – Ik dank alle leden voor hun inspanningen om de rechtszekerheid te waarborgen. Ik heb reeds geantwoord op alle ingediende amendementen, zowel die van de Kamer als die van de Senaat.

We hebben dit onderwerp ten gronde besproken in vier opeenvolgende debatten: eerst in de Kamercommissie, dan in plenaire vergadering in de Kamer, vervolgens in de Senaatscommissie en ten slotte in plenaire vergadering in de Senaat. Er is immers geen enkel nieuw thema opgedoken in de algemene bespreking of bij de bespreking van de amendementen. Ik feliciteer de leden van deze vergadering voor hun opmerkelijke capaciteit om alle aspecten van dit vrij ingewikkeld dossier in zeer korte tijd te hebben behandeld. We hebben dit wetsontwerp op een efficiënte manier aangepakt, en dat verheugt mij.

– **De stemming over de amendementen wordt aangehouden.**

– **De aangehouden stemmen en de stemming over het wetsontwerp in zijn geheel hebben later plaats.**

De voorzitter. – We zetten onze werkzaamheden voort vanmiddag om 14 uur.

(De vergadering wordt gesloten om 13.05 uur.)

Berichten van verhindering

Afwezig met bericht van verhindering: mevrouw De Schamphelaere, in het buitenland, mevrouw Staveaux-Van Steenberge en de heer Raes, om persoonlijke redenen, de heren Destexhe en Wille, met opdracht in het buitenland, de heer Vandembroeke, wegens andere plichten.

– **Voor kennisgeving aangenomen.**